

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11S/55/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4021200227
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šišková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4021200227.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šiškovej a členov senátu Mgr. Mareka Janigloša a JUDr. Dany Kálnayovej, v právnej veci žalobcu: S.F.H., s.r.o., Gúgska 13, Nové Zámky, IČO: 36 526 002, zastúpený JUDr. Lucia Kolníková, advokátska kancelária, s.r.o., Pri Suchom mlyne 6, Bratislava, IČO: 51 898 276, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, IČO: 42 499 500, o správnej žalobe zo dňa 06. 05. 2021 proti rozhodnutiu žalovaného č. 100522525/2021 zo dňa 06. 04. 2021, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Z predloženého administratívneho spisu, týkajúceho sa žalobcu, súčasťou ktorého je i spis prvostupňového daňového orgánu, teda správcu dane, súd zistil, že dňa 01. 04. 2009 podal žalobca daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby za rok 2008, v ktorom uviedol daň v sume 4.589,29 eur. Daňová kontrola na dani z príjmov právnickej osoby za rok 2008 a dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2008 sa začala u žalobcu dňa 30. 08. 2011 (v zmysle oznámenia o výkone daňovej kontroly zo dňa 19. 07. 2011) a v tento deň bola s konateľom žalobcu spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní.

2. Na žiadosť správcu dane vykonávajúceho daňovú kontrolu u žalobcu žalovaný vyhovel žiadosti o predĺženie lehoty na výkon daňovej kontroly o šesť mesiacov, čo uviedol v oznámení zo dňa 06. 02. 2012.

3. Správca dane požiadal Daňový úrad Košice o vypočutie bývalých konateľov spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o., a to A. B., B. B. a C. D. a zároveň požiadal Daňový úrad Prešov o vypočutie bývalého konateľa spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. A. E.. Dožiadaný správca dane (Daňový úrad Košice) spísal dňa 08. 03. 2012 zápisnicu o výsluchu svedka B. B., ktorá uviedla, že účtovnú evidenciu spoločnosti odovzdala novému konateľovi spoločnosti PETAX, s.r.o. a v čase vystavenia faktúr za stavebné práce č. 8/11/27/02, 08/11/27/03, 08/10/28/01, 08/10/31/01, 08/09/30/02, 08/11/27/01, 08/09/30/03, 08/10/21/01 už nebola konateľkou spoločnosti a nie je jej známy ani názov spoločnosti, ktorá vystavila tieto faktúry. Svedok A. B. do zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 08. 03. 2012 uviedol, že účtovnú evidenciu odovzdal novému konateľovi spoločnosti PETAX, s.r.o., ktorý sa volal E., alebo E.. K faktúram, ku ktorým sa vyjadrovala aj B. B. uviedol, že v čase ich vystavenia už nebol konateľom spoločnosti.

Daňový úrad Prešov zaslal správcovi dane zápisnicu o ústnom pojednávaní zo dňa 04. 04. 2012, na ktorom bol vypočutý svedok A. E., ktorý potvrdil, že spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. poskytla pre spoločnosť S.F.H., s.r.o. (žalobcu) stavebné práce na základe faktúr č. 8/11/27/02, 08/11/27/03, 08/10/28/01, 08/10/31/01, 08/09/30/01, 08/09/30/02, 08/11/27/01, 08/09/30/03, 08/10/21/01. Uviedol, že účtovné prípady boli zaúčtované do výnosov, daň z pridanej hodnoty bola priznaná a odvedená. Všetky doklady spoločnosti boli odovzdané novému spoločníkovi a konateľovi v novembri 2008 pri predaji jeho podielu. Uviedol, že nemal zamestnancov, práce vykonal prostredníctvom subdodávateľov, na ktorých si už nepamätal.

4. Žalobca bol na ústnom pojednávaní dňa 13. 07. 2012 oboznámený s výpoveďami svedkov B. B., A. B., A. E.. Okrem toho mu správca dane oznámil, že konateľ, ktorému mal v novembri 2008 A. E. odovzdať všetky doklady spoločnosti - C. D. zomrel dňa XX. XX. XXXX, a preto ho príslušný správca dane nemohol vypočúť.

5. Dňa 16. 07. 2012 bol spísaný protokol z daňovej kontroly u žalobcu na dani z pridanej hodnoty za obdobie január – december 2008 a dane z príjmov právnickej osoby za rok 2008, je uvedené, že suma 5.859.006,- Sk je zahrnutá do daňových výdavkov neoprávnene, pretože uvedený náklad nie je preukázaný.

6. Na ústnom pojednávaní dňa 23. 08. 2012 bol prerokovaný protokol za prítomnosti konateľa žalobcu, ktorý sa odvolal na jeho písomné vyjadrenie, ktoré bolo pripojené k zápisnici. V písomnom vyjadrení označenom ako „doplnenie vyjadrenia k protokolu z kontroly“ žalobca k dodávateľovi FABER-PLUS, s.r.o. uviedol, že si u tohto dodávateľa objednal stavebné práce a materiál. Konečným odberateľom týchto plnení nebola spoločnosť S.F.H, s.r.o., ale iná spoločnosť a táto spoločnosť potvrdila realizáciu plnení. O plnení boli vedené stavebné denníky a boli vyhotovené účtovné doklady. Za plnenie bolo riadne zaplatené cez bankový účet, doklady boli riadne zaúčtované.

7. Správca dane vydal dňa 27. 08. 2012 dodatočný platobný výmer, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2008 v sume 71.602,83 eur, proti ktorému podal žalobca odvolanie, o ktorom žalovaný rozhodol dňa 07. 01. 2013 tak, že dodatočný daňový výmer zrušil a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho zrušujúceho rozhodnutia žalovaný uviedol, že zistenie skutkového stavu zo strany správcu dane je nedostačujúce na posúdenie veci, pretože v dostatočnom rozsahu neobjasnil všetky skutočnosti, ktoré by mohli preukázať alebo vyvrátiť existenciu deklarovaneho obchodu s tým, že doplní dokazovanie v takom rozsahu, aby zistený skutkový stav bol nespochybniteľným podkladom pre právny záver vo veci, vysporiada sa námietkami uvedenými v písomnom vyjadrení k protokolu a vypočuje svedkov, ktorých navrhol vypočúť žalobca.

8. Dňa 11. 04. 2013 vydal správca dane rozhodnutie (druhé v poradí), ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 36.951,83 eur na dani z príjmov právnickej osoby za rok 2008. Proti rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím zo dňa 21. 06. 2013 (druhé v poradí), ktorým zrušil rozhodnutie správcu dane zo dňa 11. 04. 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Opakovane uviedol, že zistenie a posúdenie skutkového stavu vo veci je nepostačujúce pre vydanie rozhodnutia. Vytkol správcovi dane, že nerešpektoval právny názor žalovaného, nedoplnil dokazovanie v rozsahu potrebnom pre správne určenie daňovej povinnosti, nevypočul navrhovaných svedkov a nevysporiadal sa s námietkami daňového subjektu – žalobcu. V ďalšom konaní uložil správcovi dane povinnosť znovu vypočúť A. E., bývalého konateľa spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. a svedkov F. G., C. H., I. G., F. J., ktorí sa podľa tvrdení žalobcu zúčastnili preberania stavebných prác od subdodávateľov.

9. V priebehu vyrubovacieho konania správca dane opätovne predvolal na pojednávanie A. E., bývalého konateľa spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o., ktorý dňa 24. 09. 2013 odoprel výpoveď z dôvodu možného spôsobenia nebezpečenstva trestného stíhania jeho osoby. Na ďalšom pojednávaní 19. 12. 2013 pred dožiadaným správcom dane uviedol, že na predložených faktúrach, zmluve o dielo a spolupráci a súpise vykonaných práce nie je jeho podpis. Ďalej žiadal správca dane, aby sa svedok vyjadril k tomu, že podpisy na zápisniciach o ústnom pojednávaní na Daňovom úrade Nitra, pobočka Nové Zámky a na Daňovom úrade Prešov, pobočka Poprad, sú rozdielne. Svedok potvrdil, že obidva podpisy sú jeho. Uviedol, že v Poprade použil svoj pôvodný starší podpis, ale v súčasnosti ho už takmer nepoužíva.

Na pojednávaní dňa 07. 03. 2014 svedok uviedol, že v roku 2008 na svoj účet nevkladal, ani z neho nevyberal hotovosti, nevedel uviesť, kto tak konal v jeho mene, čo je predmetom vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní. Dispozičné právo k účtu nikomu nevystavil. Nevedel sa vyjadriť k pôvodu peňazí, ktoré boli na jeho účte.

10. Správca dane vypočul i ďalších svedkov, ktorých navrhol vypočuť žalobca. Svedok C. H. uviedol, že žalobca bol staviteľom, resp. dodávateľom stavieb pre spoločnosti AgroContract mliečna farma, a.s., Jasová, AGROCONTRACT Mikuláš, a.s. Mikuláš, v ktorých spoločnostiach bol svedok predsedom predstavenstva. V období od septembra až novembra 2008 rokovoval ohľadom stavieb jedine s konateľom spoločnosti S.F.H., s.r.o. p. J.. K faktúram, ktoré mala za stavebné práce vystaviť spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. uviedol, že spoločnosť S.F.H., s.r.o. v roku 2008 meškala s realizáciou stavieb, preto mali rokovania o urýchlenní stavby. Spoločnosť S.F.H., s.r.o. aj práce urýchlila, uviedol, že si všimol na stavbe viac robotníkov, ale pre neho to boli pracovníci zo spoločnosti S.F.H., s.r.o. Na uvedených stavbách vykonával dozor I. G., ktorý by mohol mať prehľad o subdodávateľoch žalobcu.

11. Svedok F. G. uviedol, že v roku 2008 bol zamestnancom žalobcu vo funkcii stavbyvedúceho. V období september - november 2008 zastával funkciu stavbyvedúceho na stavbách pre investorov AGOCONTRACT Mikuláš, a.s. Mikuláš a pre AgroContract mliečna farma, a.s. C.. Uviedol, že spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. mu je známa, potvrdil, že bola uzavretá rámcová zmluva, čo vedel od konateľa K. J.. Na stavbu chodila partia ľudí z tejto spoločnosti, menovite ich nepoznal. Konateľa A. E. nepozná. Na otázky položené žalobcom uviedol, že fakturované práce na stavbách boli prevedené spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o. a potvrdil i to, že viedol stavebné denníky s označením: „Rekonštrukcia a prístavba ustajňovacích priestorov pre HD Jasová č. 1. a 2.“, „Prístrešky pre objemové krmivo SO-2 a 3“ a „Rekonštrukcia ustajňovacích priestorov pre HD a výstavba pôrodnice č. 2.“ Potvrdil, že určité práce v stavebných denníkoch v roku 2008 vykonala spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o.

12. Svedok I. G. uviedol, že vykonával stavebný dozor pre investora AGROCONTRACT Mikuláš, a.s., Mikuláš. So spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o. nemal nič spoločné, uviedol, že komunikoval len s p. G. a p. J.. Kontroloval kvalitu prevedených prác, nakoľko meškali, požiadal o posilnenie pracovných síl a na stavbe začalo pracovať viac ľudí. Nevedel však uviesť, pre koho pracovali. Potvrdil, že zaregistroval i názov spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o., ale konateľa A. E. nepozná.

13. Svedok L. M. bol zástupcom investora COOP Jednota Nové Zámky, s.d. vo veciach technických a zároveň stavebným dozorom stavby – výstavba supermarketu Jednota COOP Tvrdošovce. Potvrdil, že zmluva o dielo bola uzavretá so spoločnosťou S.F.H., s.r.o. (žalobcom), so subdodávateľmi neprichádzal do styku. S odstupom času si spomenul, že z rozhovorov so stavbyvedúcim p. B. počul názov FABER-PLUS, s.r.o. a títo mali pracovať na stavbe pre hrubú stavebnú výrobu. Konateľa tejto spoločnosti A. E. nepozná. Na otázku žalobcu uviedol, že stavebné práce fakturované spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o. boli vykonané a podľa neho ich mohla vykonať táto spoločnosť, ktorá mohla zrealizovať práce týkajúce sa hrubej stavebnej výroby.

14. Svedok K. N. B. pracoval a pracuje ako stavbyvedúci pre spoločnosť S.F.H., s.r.o. V období september – november 2008 robil stavbyvedúceho na stavbe Super marketu Jednota Tvrdošovce. Potvrdil, že so spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o. mali subdodávateľskú zmluvu. Konateľa tejto spoločnosti nepozná a nepozná ani ľudí z tejto firmy menovite. Na otázku žalobcu potvrdil, že spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. robila zemné práce, betonárskej práce, armovacie práce, omietky a lešenia.

15. Konateľ žalobcu na ústnom pojednávaní dňa 16. 01. 2014 uviedol, že so zástupcom spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. sa prvýkrát stretol na výstave v Nitre, alebo pred obchodným centrom. Dotyčný pán sa predstavil ako E., ktorému vysvetlil, o aké práce sa jedná. Následne mu bola doručená podpísaná rámcová zmluva, ktorú tiež podpísal. S ľuďmi, ktorí pracovali na stavbe, nebol v kontakte. Evidenciu zamestnancov subdodávateľov nevedú. Potvrdil, že dňa 24. 09. 2013 bol prítomný pri výsluchu A. E., (kedy svedok odmietol vypovedať) a s najväčšou pravdepodobnosťou sa vtedy v Nitre stretol s touto osobou. Uviedol, že nového konateľa spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. C. D. nepozná. Na otázku správcu dane, kto a kedy odovzdal za spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. a kto prevzal za jeho spoločnosť vykonané práce uviedol, že písomne od subdodávateľov nepreberá práce, nevyhotovuje protokoly. Stavbyvedúci za S.F.H., s.r.o. fyzicky preberá množstvo a kvalitu prevedených prác od subdodávateľov.

16. Z predloženého administratívneho spisu ďalej vyplýva, že SBERBANK Slovensko, a.s. na žiadosť správcu dane podaním zo dňa 04. 02. 2014 oznámila, že viedla účet klienta FABER-PLUS, s.r.o. a to bežný účet s uvedením jeho čísla, ktorý bol založený dňa 17. 09. 2008 a uzavretý dňa 20. 11. 2010. Potvrdila, že finančné čiastky uvedené v dožiadaní správcu dane boli pripísané na účet spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. a tieto čiastky následne vyberal v hotovosti p. A. E. (uviedla jeho rodné číslo i číslo občianskeho preukazu).

17. Žalobca bol na ústnom pojednávaní dňa 18. 03. 2014 zastúpený svojím právnym zástupcom, pričom bol oboznámený o priebehu dokazovania a v podaní zo dňa 31. 03. 2014 sa vyjadril písomne. Namietal, že svedok A. E. bol dňa 19. 12. 2013 vypočutý bez ich účasti a o jeho výsluchu neboli správcom dane upovedomení a rovnako sa tak stalo i pri výsluchu svedka A. E. dňa 07. 03. 2014, keď bol svedok vypočutý pred Daňovým úradom Košice bez ich účasti a správcom dane neboli o výsluchu upovedomení. Poukázal i na rozdielne výpovede svedka A. E..

18. Správca dane v rámci vykonaného dokazovanie požiadal o informáciu i Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, ktorý poskytol správcovi dane informáciu v podaní zo dňa 15. 04. 2014.

19. Správca dane vydal rozhodnutie (v poradí tretie) zo dňa 05. 05. 2014, ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 36.951,83 eur na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2008.

O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím zo dňa 08. 09. 2014 (v poradí tretím) tak, že rozhodnutie správcu dane zo dňa 05. 05. 2014 zrušil a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie. Vytkol správcovi dane, že i keď doplnil dokazovanie výpoveďami svedkov, nevypočul svedka A. E., bývalého konateľa spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. ako deklarovaného dodávateľa stavebných prác pre kontrolovaný daňový subjekt, ktorý odmietol vypovedať z dôvodu možného spôsobenia nebezpečenstva trestného stíhania jeho osoby, pričom ale z odpovede PZ Banská Bystrica vyplýva, že mu bolo vznesené obvinenie, a teda je ho možné vypočuť ako svedka. Mal za to, že odvolaním napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nedostatočne zistený skutkový stav. V ďalšom konaní je potrebné vypočuť už obvineného A. E. ako svedka a vykonať prípadne ďalšie úkony v záujme čo najúplnejšieho zistenia skutočností rozhodujúcich pre správne určenie daňovej povinnosti.

20. Správca dane po vrátení veci žalovaným požiadal o výsluch svedka A. E. O. úrad Košice, ktorý správcovi dane zaslal zápisnicu z ústneho pojednávania zo dňa 27. 11. 2014, na ktorom bol vypočutý svedok A. E.. Svedok uviedol, že nevystavoval faktúry za stavebné práce, zmluvu o spolupráci, ani zmluvu o dielo nepodpísal. Poprel, že by bol dojednal obchody v mene spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o., konateľa žalobcu nepozná. Poprel i to, že vyberal alebo vkladal finančnú hotovosť na bankový účet. Uviedol, že účet založil, neuzatváral ho, nepamätal si, že by bol niekoho splnomocnil nakladať s účtom. Nevedel, z akých zdrojov pochádzala hotovosť na bankovom účte. Potvrdil, že voči jeho osobe prebieha trestné stíhanie.

21. Správca dane podaním zo dňa 12. 01. 2015 informoval žalobcu o priebežných výsledkoch vykonaného dokazovania vo vyrubovacom konaní. Na základe takto zisteného skutkového stavu a vykonaného dokazovania správca dane vydal dňa 27. 01. 2015 rozhodnutie (v poradí štvrté), ktorým vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 36.951,83 eur na dani z príjmov právnickej osoby za rok 2008 s tým, že daň vyrubená v daňovom priznaní bola v sume 1.229.779,- Sk a daňová povinnosť zistená správcom dane bola 2.342.990,- Sk. Proti rozhodnutiu správcu dane podal žalobca odvolanie. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 08. 04. 2015 (v poradí štvrtým) rozhodnutie správcu dane zo dňa 27. 01. 2015 potvrdil.

22. O správnej žalobe proti uvedenému rozhodnutiu žalovaného rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 15S/16/2015-50 zo dňa 15. 03. 2016, ktorý zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konania, pričom o kasačnej sťažnosti žalovaného rozhodol Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. 1Sžf/91/2016 zo dňa 16. 06. 2018 tak, že potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre.

23. Správca dane následne opakovane vypočul svedkov K. N. B., F. G., a dňa 10. 07. 2019 aj svedka A. E., z výpovede ktorého vyplynulo, že nepozná žalobcu ani jeho konateľa (ktorý bol prítomný pri jeho výsluchu osobne). Bol konateľom spoločnosti FABER - PLUS štyri mesiace, ale neriešil žiadny

obchod, k ostatným otázkam ohľadom spoločnosti, jej zamestnancov, stavebným prácam, k vystaveným faktúram uviedol, že sa k tomu vyjadriť nevie, lebo bol konateľom len na papieri. Uviedol, že nevie nič o zamestnancoch, spolupracovníkoch alebo obchodných partneroch spoločnosti FABER - PLUS s.r.o. a tiež potvrdil, že je neprávoplatne odsúdený.

24. Podaním zo dňa 21. 08. 2019 bol žalobca oboznámený s výsledkami doplneného dokazovania a dňa 19. 09. 2019 bola spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní so splnomocnenou zástupkyňou žalobcu o prejednaní zistení, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania.

25. Správca dane rozhodnutím zo dňa 01.10. 2019 (v poradí piatym) vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 36.951,83 eur na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2008. O podanom odvolaní rozhodol žalovaný rozhodnutím zo dňa 02.04. 2020 (v poradí piatym) tak, že rozhodnutie správcu dane zo dňa 01. 10. 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že je potrebné získať nové, iné dôkazy, na základe ktorých by bolo možné jednoznačne konštatovať, že spoločnosť FABER – PLUS, s.r.o. nedodala predmetné stavebné práce.

26. Súčasťou spisu sú následne predvolania K. G. J. na výsluch pred správcu dane a jeho ospravedlnenia z dôvodu jeho nepriaznivého zdravotného stavu aj s doloženými lekáarskymi nálezmi.

27. V spise sa nachádza uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/77/2019-4875 zo dňa 18. 09. 2019, ktorým bol zamietnuté odvolanie krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice zo dňa 31. 01. 2019, týkajúca sa okrem iného obžalovaného A. E. vinného pokračovacím zločinom neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 pís. a/, ods. 4 Trestného zákona, pričom z uznesenia vyplýva, že obžalovaní pôsobili v organizovanej skupine ako tzv. biele kone a pričínili sa na viacerých skutkoch o neoprávnené uplatnenie nadmerných odpočtov a A. E. vo výške 186.444,66 eur.

28. Správca dane vydal dňa 17.12. 2020 rozhodnutie (v poradí šieste), ktorý vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 36.951,83 eur na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2008. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím.

II. Zhrnutie napadnutého rozhodnutia

29. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 06. 04. 2021 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. 101998556/2020 zo dňa 17.12.2020, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2008 v sume 36.951,83 eur,

30. Vo svojom rozhodnutí žalovaný podrobne popísal priebeh daňovej kontroly u žalobcu a výsledky vykonaného dokazovania, pričom sa zaoberal i jednotlivými námietkami žalobcu v podanom odvolaní.

31. Popísal rozhodnutia, ktoré predchádzali vydaniu posledného rozhodnutie, keď rozhodnutia správcu dane predtým zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Posledným rozhodnutím č. 9412402/5/194669/2015 zo dňa 27.01.2015 správca dane opäť vyrubil rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2008, žalovaný toto rozhodnutie potvrdil rozhodnutím zo dňa 08. 04. 2015. Žalobca podal proti uvedenému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobcu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 15S/16/2015-50 zo dňa 15. 03. 2016 tak, že zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 1100301/1/148783/2015/2014 zo dňa 08. 04. 2015 a rozhodnutie Daňového úradu Nitra č. k. 9412402/5/194669/2015 zo dňa 27. 01. 2015 a vec vrátil na ďalšie konanie. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný kasačnú sťažnosť. Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 1Sžf/91/2016 zo dňa 19. 06. 2018 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre č. 15S/16/2015-50 zo dňa 15. 03. 2016.

32. Žalovaný popísal skutkový stav tak, ako je uvedený v čl. I tohto rozsudku. Zdôraznil, že po vrátení veci správnym súdom a potvrdením jeho rozhodnutia Najvyšším súdom SR, správca dane v priebehu vyrubovacieho konania získal nový dôkaz - právoplatné uznesenie Krajského súdu v Košiciach, č.k.: 4To/77/2019 - 4875 zo dňa 18. 09. 2019, ktorým zamietol odvolanie krajského prokurátora proti rozsudku

Okresného súdu Košice I zo dňa 31. 01. 2019 sp. zn. 10Tk/I/2017. Uznesením Krajského súdu v Košiciach, č.k.: 4To/77/2019 - 4875 zo dňa 18. 09. 2019 bolo potvrdené, že obžalovaný A. E. pôsobil v organizovanej skupine ako tzv. „biely kôň“ a pričínal sa vo viacerých skutkoch o neoprávnené uplatnenie nadmerných odpočtov DPH. Ide o značné čiastky, pričom tento páchatel umožnil i to, že organizátori trestnej činnosti zneužili obchodnú spoločnosť obžalovaného na krytie množstva ďalších skutkov spáchaných ďalšími členmi organizovanej skupiny. V čase spáchania činu, teda v roku 2007 a 2008, výška uplatnených nadmerných odpočtov v korunách presahovala viac ako 6 miliónov Sk. Získaním predmetného dôkazu správca dane odstránil rozpory v predchádzajúcich výpovediach svedka A. E., ktorý sa k trestnému činu priznal, za čo je právoplatne odsúdený. Predmetným dôkazom sa potvrdil skutkový stav zistený správcom dane t. j., že neprišlo k dodaniu služby deklarovanej dodávateľom FABER - PLUS, s.r.o. v zmysle sporných faktúr.

33. Ďalej v odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný uviedol že správca dane ani žalovaný netvrdí, že stavebné práce fakturované č. 08093001, č. 08093002, č. 080093003, č. 08102101, č. 08102801, č. 08103101, č. 08112701, č. 08112702, č. 08112703 od spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. neboli vykonané. Skutočnosť, že predmetné stavebné práce organizovali a zabezpečili iné osoby ako konateľ spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. neznamená, že tieto stavby realizovala spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o..

34. Dôkazy, ktoré získal správca dane počas kontroly dane z príjmov za rok 2008 a vo vyrubovacom konaní v súvislosti so stavebnými prácami fakturovanými spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o. (výpovede A. E., I. G., L. M., F. G., K. N. B., listy Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Stred, Banská Bystrica č. ČVS-PPZ-590/NKA- FP-ST-2012 zo dňa 15.4.2014 a zo dňa 9.12.2014, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn.4To/77/2019-4875 zo dňa 18.9.2019) jednoznačne preukazujú, že spoločnosť FABER- PLUS, s.r.o. nevystavila predmetné faktúry, neuzatvorila so žalobcom žiadne zmluvy a nevykonala stavebné práce uvedené na predmetných faktúrach. A. E. bol využitý k tomu, aby sa na spoločnosť, ktorej bol konateľom, neoprávnené uplatňovali nadmerné odpočty DPH.

35. Správca dane ani žalovaný nepripisuje zodpovednosť žalobcovi za podvodné konanie jeho dodávateľa. Žalobca však má povinnosť preukázať opodstatnenosť nákladov, ktoré zahrnul do daňových výdavkov. Túto povinnosť si žalobca v prípade vyššie uvedených faktúr od spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. nesplnil.

36. Predmetné faktúry nezobrazovali reálnu skutočnosť, to znamená, že uvedený náklad nemohol slúžiť na zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov, tak ako to bolo deklarované predmetnými faktúrami. Obchodný vzťah deklarovany spornými faktúrami sa neuskutočnil, t. j. neprišlo k dodaniu služieb spoločnosťou FABER - PLUS, s.r.o.

37. K námietke žalobcu, že mu správca dane nezaslal celé uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 4To/77/2019-4875 zo dňa 18. 09. 2019 žalovaný uviedol, že dňa 15. 07. 2020 bola správcovi dane poštou doručená fotokópia uvedeného právoplatného uznesenia. Fotokópiu uvedeného uznesenia zaslal A. E.. V predmetnom uznesení boli riešené dve obvinené osoby, jedným z nich je A. E.. Správca dane vyhotovil fotokópie strán č. 1, 9 až 17 uznesenia Krajského súdu v Košiciach, č. k.: 4To/77/2019 - 4875 zo dňa 18. 09. 2019, týkajúce sa obžalovaného A. E. a zaslal ich splnomocnenému zástupcovi kontrolovaného daňového subjektu.

38. V predmetnom prípade nebola splnená zákonom stanovená podmienka na poskytnutie daňového tajomstva týkajúceho sa inej osoby, nakoľko správca dane nedisponuje písomným súhlasom inej osoby. Predmetné uznesenie sa týka aj inej osoby okrem A. E. a časť, ktorá nebola zaslaná splnomocnenému zástupcovi žalobcu nesúvisí so spornými faktúrami, ktoré sú predmetom tohto konania.

39. K námietke kontrolovaného daňového subjektu týkajúcej sa ignorovania ospravedlnenej neúčasti ich spoločnosti na prerokovaní výsledkov dokazovania odvolací orgán žalovaný uviedol, že správca dane listom zo dňa 09. 11. 2020 oboznámil žalobcu s priebehom a výsledkami dokazovania a navrhol termín prerokovania o priebehu a výsledkoch dokazovania v súvislosti s vyrubovacím konaním na dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2008 na 09. 12. 2020. Zároveň uviedol, že ak žalobcovi navrhovaný termín nevyhovuje, nech sa skontaktuje so správcom dane do 8 dní odo dňa doručenia oboznámenia. Žalobca, ani jeho splnomocnený zástupca v uvedenej lehote správcu

dane nekontaktovali. Dňa 07. 12. 2020, dva dni pred termínom pojednávania sa so správcom dane telefonicky skontaktoval splnomocnený zástupca a uviedol, že dňa 09. 12. 2020 sa z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti nebude môcť zúčastniť ústneho pojednávania u správcu dane v zmysle oboznámenia zo dňa 09. 11. 2020, doručeného splnomocnenému zástupcovi dňa 13. 11. 2020. Dňa 08.12.2020 žalobca elektronicky doručil ospravedlnenie konateľa K. G. J., lekársku správu a informáciu o jeho PN v súvislosti s pojednávaním dňa 09. 12. 2020. K. G. J. svoje ospravedlnenie odôvodnil tým, že sa toho času stále nachádza v Českej republike v Prahe v rámci rekonvalescencie po vážnom zdravotnom zákroku. Je povinný sa každý týždeň dostavovať na lekárske kontroly a vzhľadom na situáciu spojenú s opatreniami COVID 19, ako aj na jeho zdravotný stav, nie je možné, aby sa na určený termín dostavil. Zároveň uviedol, že hoci je v daňovom konaní zastúpený právnym zástupcom, trvá na svojej osobnej účasti na prerokovaní výsledkov dokazovania, preto žiadal o zmenu jeho termínu na koniec januára 2021, kedy by sa už mal nachádzať v Slovenskej republike. K požiadavke konateľa žalobcu, že aj napriek tomu, že v daňovom konaní je zastúpený právnym zástupcom, trvá na osobnej účasti na prerokovaní výsledkov dokazovania a žiada o zmenu jeho termínu na koniec januára 2021 uviedol žalovaný, že v zmysle § 68 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov ak sa daňový subjekt nemôže zúčastniť na prerokovaní, je povinný určiť si na tento účel zástupcu.

40. Tvrdenie žalobcu, že správca dane mu v rozpore so zákonom znemožnil vyjadriť sa k priebehom a výsledkom dokazovania, nie je pravdivé. Správca dane postupoval v zmysle § 68 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov, a to nasledovne:

- dňa 13. 11. 2020 bolo splnomocnenému zástupcovi doručené oboznámenie o priebehu a výsledkoch dokazovania vo vyrubovacom konaní. Súčasne v tomto oboznámení správca dane navrhol termín prerokovania o priebehu a výsledkoch dokazovania vo vyrubovacom konaní s tým, že ak žalobcovi navrhnutý termín nevyhovuje, aby sa so správcom dane skontaktoval do 8 dní od doručenia oboznámenia. Žalobca mal 26 dní na to, aby sa oboznámil s výsledkami dokazovania a nič mu nebránilo aby sa aj písomne vyjadroval k oboznámeniu;

- žalobca sa do 8 dní od doručenia oboznámenia, v lehote určenej správcom dane nevyjadril, nekontaktoval správcu dane, nenavrhol iný termín, to znamená že s navrhnutým termínom súhlasil;

- dňa 07. 12. 2020 splnomocnený zástupca telefonicky kontaktoval správcu dane a uviedol, že sa nevie dostaviť na prerokovanie o priebehu a výsledkoch dokazovania z titulu pracovnej zaneprázdnenosti. Splnomocnený zástupca mal dostatočný časový priestor, aby si zabezpečil účasť na pojednávaní. (26 dní). Splnomocnený zástupca žalobcu v prípade, že vedel, že mu uvedený termín nevyhovuje, mal sa vyjadriť v lehote do 8 dní od doručenia oboznámenia a navrhnúť iný termín. Splnomocnený zástupca v lehote určenej správcom dane nenamietal navrhnutý termín, dňa 08. 12. 2020 bola správcovi dane doručená žiadosť konateľa spoločnosti o zmenu termínu z dôvodu, že chce byť osobne prítomný na tomto pojednávaní. V zmysle § 68 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z. z. v znení neskorších predpisov ak sa daňový subjekt nemôže zúčastniť na prerokovaní, je povinný určiť si na tento účel zástupcu. Z tohto dôvodu je uvedená žiadosť kontrolovaného daňového subjektu podaná deň pred prerokovaním a po lehote stanovenej správcom dane irelevantná a nie je v súlade s citovaným zákonom.

III. Zhrnutie argumentov žalobcu v podanej žalobe

41. Žalobca sa žalobcu zo dňa 06. 05. 2021, doručenou v tej istý deň správneho súdu domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 06.04.2021. Uviedol, že rozhodnutím a postupom odvolacieho správneho orgánu sa cíti ukrátený na svojich právach.

42. Rozhodnutie žalovaného považuje za nezákonné, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 191 ods. 1 písm. c) Správneho súdneho poriadku), rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov (§ 191 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku), došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej (§ 191 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku).

43. V časti VI. uviedol dôvody žaloby k žalobnému dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, citoval ust. § 2 písm. i, § 21 ods. 1 (zák. č 5952003 Z. z.

44. Žalobca je presvedčený, že pri uplatnení daňových výdavkov z faktúr č. 08093001, č. 08093002, č. 08093003, č. 08102101, č. 08102801, č. 08103101, č. 08112701, č. 08112702, č. 08112703 od spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o., za dodávky stavebných prác žalobca neporušil ustanovenie § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. Naopak, dostatočným spôsobom a dostupnými možnosťami a prostriedkami preukázal splnenie podmienok, ktoré sa podľa citovaného zákonného ustanovenia vyžadujú na uznanie daňových výdavkov.

45. Počas celého daňového konania žalobca preukazoval vykonanie fakturovaných stavebných prác dodávateľom FABER-PLUS, s.r.o., a to najmä listinnými dôkazmi (faktúry, zmluva o spolupráci z 03. 09. 2008, zmluva o dielo z 03. 09. 2008, súpisy vykonaných prác za rok 2008, stavebné denníky „Rekonštrukcia a prístavba ustajňovacích priestorov pre HD Jasová č. 1., 2.“, „Prístrešky pre objemové krmivo SO-2 č. 2 a 3.“, „Rekonštrukcia ustajňovacích priestorov pre HD a výstavba pôrodnice č. 2“, „Supermarket COOP Jednota Tvrdošovce č. 1 a č. 2“) a svedeckými výpoveďami C. H., v rozhodnom období roku 2008 predseda predstavenstva spoločnosti AgroContract mliečna farma, a.s., Jasová a spoločnosti AGROCONTRACT Mikuláš, a.s., Mikuláš, ktorý potvrdil že v záujme urýchlenia prác si všimol, že začalo na stavbe pracovať viac pracovníkov, pre neho to boli pracovníci S.F.H., s.r.o., nie pracovníci ich spoločností. Svedok jednoznačne potvrdil, že práce uvedené na vyššie citovaných faktúrach boli skutočne zrealizované. Keďže prichádzal do kontaktu len s našou spoločnosťou, spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o., mu známa nie je. Poukázal na výpovede svedkov F. G., I. G., K. L. M., K. N. B. a I. G..

46. Žalobca v žalobe ďalej uviedol, že vyčerpal počas daňového konania celý vlastný rozsah dôkazného bremena. Zdaniteľné obchody vyplývajúce z uvedených faktúr sa reálne uskutočnili, pričom túto skutočnosť nespochybňuje ani správca dane. Predmetné faktúry boli uhradené, zaúčtované v účtovníctve a všetky príslušné daňové povinnosti s nimi súvisiace boli platiteľom dane riadne splnené.

XX. V ďalšej časti žaloby sa zaoberal rozložením dôkazného bremena poukázal na skutočnosť, že jeho spoločnosť si pred uzatvorením zmluvy so spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o., overila právne dostupnými prostriedkami (obchodný register, IČO), či táto spoločnosť existuje a či podľa zapísaného predmetu činnosti je oprávnená vykonávať, resp. sprostredkovať stavebnú činnosť. Naša spoločnosť teda konala s dostatočnou starostlivosťou pri výbere svojho obchodného partnera, disponuje existenciou materiálneho plnenia, zmluvami, faktúrami, stavebnými denníkmi a ostatnými listinnými dôkazmi. Tieto skutočnosti sú podporené aj svedeckými výpoveďami.

48. Žalovaný založil svoje rozhodnutie na nejasných skutočnostiach, resp. pochybnostiach a v rozpore s nejasnými skutočnosťami prijal záver, že „dôkazy, ktoré získal správca dane počas kontroly dane z príjmov za rok 2008 a vo vyrubovacom konaní ... jednoznačne preukazujú, že spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o., nevystavila predmetné faktúry, neuzatvorila s kontrolovaným daňovým subjektom žiadne zmluvy a nevykonala stavebné práce uvedené na predmetných faktúrach.“ Zároveň dodal, že A. E. bol využitý k tomu, aby sa na spoločnosť, ktorej bol konateľom, neoprávnene uplatňovali nadmerné odpočty. Takýto záver žalovaný prijal najmä s odvolaním sa na „nový dôkaz“ - uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/77/2019 z 18.9.2019, ktorými mal správca dane odstrániť rozpory vo výpovediach A. E.. V súvislosti s týmto tvrdením správcu dane poukázal na to, že správca dane, ako aj žalovaný uviedli iba všeobecné okolnosti, že A. E. bol právoplatne odsúdený za skutky v rokoch 2007 a 2008, kedy pôsobil ako tzv. biely kôň v organizovanej skupine, s odkazom na prvú stranu a strany 9 až 17 tzv. nového dôkazu. Je nepreskúmateľné, či bol A. E. právoplatne odsúdený aj za skutky súvisiace s dodaním stavebných prác pre žalobcu v roku 2008 uvedených na faktúrach č. 08093001, č. 08093002, č. 08093003, č. 08102101, č. 08102801, č. 08103101, č. 08112701, č. 08112702, č. 08112703.

49. Rozsah dôkazného bremena daňového subjektu je stanovený v § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z., ktoré žalobca citoval. Žalovaný citované zákonné ustanovenie nesprávne právne interpretoval a vyvodil z neho nesprávny právny záver o úplnom zaťažení našej spoločnosti ako daňového subjektu dôkazným bremenom. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „ESD“) v spojených veciach C-80/11 Mahagében kft v. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli regionális Adó Főigazgatósága a C-142/11 Péter Dávid v. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, ktorý sa síce zaoberá dôkaznou povinnosťou daňového subjektu pri uplatňovaní dane z pridanej hodnoty, no je presvedčený, že tento judikát je významným a mienkotvorným názorom

na daňové dokazovanie a na del'bu dôkazného bremena v daňovom konaní ako takom. Z uvedeného rozsudku v abstrakte i citoval.

50. Del'ba dôkazného bremena je v súlade s citovanou judikatúrou ESD potvrdená aj rozhodnutiami slovenských súdov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. 01. 2013, sp. zn. 8 Sžf/5/2012, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. 02. 2012, sp. zn. 4 Sžf/2/2012). Hoci v skutkovo podobných veciach (absencia dôkazu o tom, že tovar alebo službu dodal konkrétny dodávateľ), dospel Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach k rozdielnym záverom a vyhodnotil dôkaznú situáciu a prenesenie dôkazného bremena z daňového subjektu na správcu dane rozdielne (3 Sžf 1/2011 NS SR, 6 Sžf 18/2011 a 6 Sžf 14/2012 NS SR), prikláňa sa k tým rozhodnutiam slovenských súdov, ktorých právny záver vychádza zo zásady prednosti práva Únie, zásady nepriameho účinku práva Únie a zásady legitímnych očakávaní.

51. Žalobca následne citoval i z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. 03. 2011, sp. zn. 3 Sžf 1/2011, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. 01. 2013, sp. zn. 8 Sžf/5/2012, poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu z 28. 11. 2012, sp. zn. 6Sžf/10/2012) a rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 25. 03. 2005, sp. zn. 5 Afs 131/2004.

XX. Žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie nielen v rozpore so svojim vlastným právnym názorom vysloveným v tejto veci v rozhodnutí zo dňa 02. 04. 2020, ale aj v rozpore s právnym názorom súdu uvedeným v rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. ISžf/91/2016 z 19. 06. 2018, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15S/16/2015 z 15. 03. 2016. Žalovaný v citovanom rozhodnutí určil správcovi dane vo vyrubovacom konaní postupovať tak, že je potrebné, aby získal nové, iné dôkazy, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že spoločnosť FABER PLUS, s.r.o. nedodala stavebné práce. Ak správca dane nové dôkazy nezíska, má uznať v daňových výdavkoch náklady na stavebné práce fakturované predmetnými faktúrami od spoločnosti FABER PLUS s.r.o. Správca dane síce predvolal svedka A. E. a konateľ a žalobcu za účelom vykonania konfrontácie, a to aj opakovane. Konateľ žalobcu sa z dôvodu preukázateľných ospravedliteľných vážnych zdravotných dôvodov (bezprostredne ohrozujúcich jeho život) správcovi dane opakovane ospravedlnil a požiadal ho o určenie nového termínu konfrontácie, čo napokon správca dane aj konštatoval v napadnutom rozhodnutí. Správca dane, hoci predtým opakovane uznal ospravedlnenie konateľa žalobcu, neurčil nový termín konfrontácie, v rozpore s vyššie uvedeným právnym názorom súdnej autority, na konfrontáciu rezignoval, a to všeobecným odkazom na právoplatné uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4To/77/2019-4875 z 18. 09. 2019. Podľa odvolacieho správneho orgánu získaním tohto dôkazu správca dane odstránil rozpory vo výpovediach A. E..

53. Žalobca poukázal na to, že týmto „novým dôkazom“ tak, ako ho vyložil žalovaný, nie je preukázané, že spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o., nevykonala stavebné práce pre žalobcu na základe vystavených faktúr. Žalovaný dospel na základe tohto rozhodnutia k nesprávnemu právnemu záveru, že tým, že bol A. E. právoplatne odsúdený za bližšie nešpecifikované skutky v rokoch 2007 a 2008, odstránil rozpory v jeho výpovediach ohľadom dodania konkrétnych stavebných prác spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o., na základe konkrétnych faktúr. Z rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu vyplýva, že sa A. E. priznal k bližšie neurčenému trestnému činu za bližšie nekonkretizované skutky. Takéto hodnotenie vykonaných dôkazov je absolútnou svojvôľou správcu dane, ktorá nemá oporu v právnom poriadku SR.

54. K nepreskúmateľnosti a nedostatku dôvodov žalobca uviedol, že pokiaľ ide o výpovede svedka A. E. zo 04. 04. 2012, 24. 09. 2013, 06. 02. 2014, 10. 07. 2019, poukázal na to, že tento svedok najskôr 04. 04. 2012 vypovedal, že stavebné práce na základe správcom dane predložených faktúr spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o., poskytla žalobcovi, následne 24. 09. 2013 svedok odmietol vypovedať z dôvodu nebezpečenstva trestného stíhania jeho osoby. Svedok opätovne dňa 06. 02. 2014 odmietol vypovedať z dôvodu nebezpečenstva trestného stíhania jeho osoby. Vo svojej výpovedi 07. 03. 2014 svedok uviedol, že finančné prostriedky za spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o., nevyberal ani nevkladal. Žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia nariadil správcovi dane opätovne vypočuť A. E. s odôvodnením, že už ako obvinenému mu nehrozí nebezpečenstvo trestného stíhania a môže vypovedať. Pri svojej výpovedi 15. 04. 2014 svedok uviedol, že nevystavoval faktúry, nepodpisoval zmluvy ani nedojednávaval žiadne obchody za spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. a vo svojej výpovedi 10. 07. 2019 v podstate zopakoval predchádzajúcu výpoveď, no s významným doplnením v tom smere, že za spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o., konali iní ľudia.

55. Zároveň v odvolaní zdôraznili, že nemožno prehliadnúť skutočnosť, že A. E. vo svojej výpovedi uviedol, že za spoločnosť konali iní ľudia (!). Samotná spoločnosť teda nebola nefunkčná, A. E. mal spoločnosti iba prepožičať svoje meno. Svedok dokonca uviedol, že z účtu spoločnosti FABER - PLUS, s.r.o., raz vyberal sumu 100 000,- Sk, ktoré mal údajne odovzdať p. O.. Namietali, že správca dane nevyhodnotil túto časť výpovede A. E., teda skutočnosť, či spoločnosť mohol riadiť niekto iný ako A. E., ktorý mohol byť iba jej formálnym konateľom. Táto okolnosť je pritom rozhodujúca pre posúdenie skutočnosti, či stavebné práce boli vykonané spoločnosťou FABER - PLUS, s.r.o.

56. Rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu, založené predovšetkým na „novom dôkaze“, s ktorým nám správca dane neumožnil sa náležite oboznámiť, hoci na to existuje zákonný postup, je nepreskúmateľným rozhodnutím.

57. V neposlednom rade poukázal na to, že správca dane ani žalovaný nijakým spôsobom nevyhodnotili, či už jednotlivito alebo v spojení s „novým dôkazom“ listinu predloženú konateľom žalobcu uznesenie MV SR, PPZ, NAKA, Národná jednotka finančnej polície zo dňa 13. 09. 2015, podľa ktorého vyšetrovateľ PZ vrátil žalobcovi veci (zmluvy, faktúry a ostatné listiny, ktoré boli predmetom tohto vyrubovacieho konania), pretože nie sú pochybnosti o práve žalobcu na tieto veci. Vyšetrovateľ v citovanom uznesení konštatoval, že tieto veci nie sú pre ďalšie konanie potrebné, nepochádzajú z trestnej činnosti a neprichádza do úvahy ich prepadnutie alebo zhabanie.

58. K ďalšiemu žalobnému dôvodu - došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej žalobca uviedol, že správca dane ignorovaním ospravedlnenej neúčasti žalobcu na prerokovaní výsledkov dokazovania 09. 12. 2020, správca dane v rozpore so zákonom znemožnili žalobcovi sa k priebehom a výsledkom dokazovania vyjadriť. Žiadne zákonné ustanovenie neurčuje, že ak daňový subjekt nevysloví v ním určenej lehote nesúhlas s termínom určeným správcou dane, bez ďalšieho to znamená jeho súhlas. Správca dane vôbec neprihliadol na okolnosti, ktoré bránili žalobcovi dostaviť sa na prerokovanie výsledkov dokazovania. Opätovne ide o svojvôľu v postupe správcu dane, ktorý žalovaný odobril s odôvodnením, že žalobca sa mohol k doručenému oboznámeniu o priebehu a výsledkoch dokazovania predložiť aj písomné vyjadrenie, čo však neurobil.

59. Za podstatné porušenia pred správcou dane a žalovaným považuje aj nesprístupnenie celého znenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/77/2019 z 18. 09. 2019, ktoré je v podstate podľa správcu dane a žalovaného najzásadnejším „dôkazom“. Správca dane disponoval zákonnými možnosťami na sprístupnenie tohto rozhodnutia, minimálne v anonymizovanej podobe. Ak bol žalovaný toho názoru, že na takýto postup je potrebný súhlas A. E., mal si tento súhlas vyžiadať. Bez sprístupnenia citovaného „nového dôkazu“, o ktoré sa napadnuté rozhodnutie v zásadnej miere opiera, nemá žalobca možnosť sa účinne brániť voči skutočnostiam v ňom uvedeným. Rozhodnutie žalovaného preto vychádza z nesprávnej právnej interpretácie ustanovenia § 24 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. o delbe dôkazného bremena v daňovom konaní medzi daňový subjekt a správcu dane.

IV. Zhrnutie vyjadrenia žalovaného

60. K žalobe žalobcu sa žalovaný vyjadril v podaní zo dňa 03. 08. 2021 a uviedol, že z výpovedí svedkov C. H., F. P., I. G., K. L. M. K. N. B. nevyplýva, že predmetné práce boli jednoznačne zrealizované spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o., ako to uvádza žalobca v žalobe.

61. K Rozloženie dôkazného bremena. Samotná skutočnosť, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný nie je dôkazom toho, že náklady boli zahrnuté do daňových výdavkov a do základu dane oprávnene. Do daňových výdavkov a do základu dane môže byť účtovný doklad zahrnutý len vtedy, ak spĺňa náležitosti ustanovenia § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov, t. j. je preukázateľne vynaložený daňovníkom na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, musí tiež spĺňať ustanovenia § 17 až 21 zákona o dani z príjmov, ktoré vymedzujú, aké náklady je možné považovať za daňové výdavky a za akých podmienok, ktoré daňové výdavky sú limitované, ktoré náklady nie sú daňovými výdavkami. Zistenia správcu dane počas daňovej kontroly a vo vyrubovacom konaní sú

dostatočné na to, aby bolo možné konštatovať, že spoločnosť S.F.H., s.r.o. nepreukázala, že stavebné práce fakturované spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o. boli uskutočnené spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o. a tiež, že predmetné faktúry za stavebné práce boli vystavené spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o. Náklady účtované na základe faktúr od spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. nie sú preukázané, teda v zmysle § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov nie sú daňovými výdavkami.

62. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. 5Sžf/11/2014 k dôkaznému bremenu a tiež rozsudkov tohto súdu pod sp. zn. 8Sžf/19/2015 zo dňa 23. 02. 2017 a sp. zn. 5Sžf/97/2010, z ktorých v abstrakte citoval.

63. Uviedol, že žalovaný nevyžadoval, aby spoločnosť S.F.H., s.r.o. znášala dôkaznú povinnosť aj za svojho zmluvného partnera – spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. Keďže opodstatnenosť zahrnutia faktúr od spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. do daňových výdavkov bola zisteniami správcu dane spochybnená, správca dane vypočul aj svedkov, ktorých vypočutie navrhla spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. (N. B., L. M., F. G., I. G., C. H.). Výpovede svedkov nepotvrdili opodstatnenosť zahrnutia faktúr od spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. do daňových výdavkov.

64. Z dôvodu pochybností o vykonaní predmetných stavebných prác spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o. správca dane vykonal ďalšie zisťovania (vypočutie svedka G. J., svedka A. E., žiadosť o súčinnosť s bankou Sberbank Slovensko, a.s., žiadosť o súčinnosť s Prezídiom Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Stred), ktoré viedli k záveru, že spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. nevykonala stavebné práce pre spoločnosť S.F.H., s.r.o., ani nevystavila sporné faktúry.

65. So svedkom A. E. správca dane vykonal niekoľko ústnych pojednávaní. Pri ústnom pojednávaní dňa 04. 04. 2012 svedok A. E. potvrdil uskutočnenie stavebných prác podľa predložených faktúr. Pri ústnych pojednávaniach dňa 24. 09. 2013 a dňa 06. 02. 2014 A. E. odmietol vypovedať z dôvodu možného spôsobenia nebezpečenstva trestného stíhania jeho osoby. Pri ústnom pojednávaní dňa 27. 11. 2014 svedok A. E. uviedol, že nevystavoval faktúry a nepodpisoval zmluvy, ktoré mu správca dane dal k nahliadnutiu, v mene spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. nedojednávával žiadne obchody, konateľa spoločnosti S.F.H., s.r.o. K. G. J. nepozná, na účet č. 4350320301/3100 nevkladal ani z neho nevyberal žiadne finančné prostriedky, ani si nepamätá, že by niekomu dával právo nakladať s účtom. Žalovaný nepovažoval tvrdenie A. E. počas ústneho pojednávania dňa 4. 04. 2012 za pravdivé vzhľadom na výsledky šetrenia Policajného zboru, v čase vykonania tohto ústneho pojednávania si zrejme nebol vedomý možného trestného stíhania za svoju činnosť, t. j. za to, že ako konateľ spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. nevykonával nijakú podnikateľskú činnosť a nechal, aby na jeho spoločnosť boli neoprávnene uplatňované nadmerné odpočty DPH. Pri ústnych pojednávaniach 24. 09. 2013 a 06. 02. 2014 odmietol vypovedať, z jeho vyjadrenia na týchto ústnych pojednávaniach vyplýva, že už si bol vedomý možného trestného stíhania jeho osoby za neoprávnenú činnosť v súvislosti s uplatňovaním nadmerných odpočtov na DPH. Pod vplyvom dôkazov a obvinení z trestnej činnosti Prezídiom Policajného zboru A. E. priznal, že nijakú činnosť v mene spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. nevykonával, faktúry nevystavoval a pod. Rovnaké vyjadrenie podal A. E. aj správcovi dane pri ústnom pojednávaní dňa 27. 11. 2014. Toto tvrdenie považoval odvolací orgán za pravdivé, pretože bolo v súlade so skutočnosťami zistenými pri vyšetrovaní Prezídiom Policajného zboru.

66. Po vynesení rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sžf/91/2016 zo dňa 19. 06. 2018 správca dane v priebehu vyrubovacieho konania získal nový dôkaz - právoplatné uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn.:4To/77/2019 – 4875 zo dňa 18. 09. 2019, ktorým zamietol odvolanie krajského prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 31. 01. 2019. Uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp.zn.:4To/77/2019 – 4875 zo dňa 18.09.2019 bolo potvrdené, že obžalovaný A. E. pôsobil v organizovanej skupine ako tzv. „biely kôň“ a pričínal sa vo viacerých skutkoch o neoprávnené uplatnenie nadmerných odpočtov DPH. Ide o značné čiastky, pričom tento páchatel umožnil i to, že organizátori trestnej činnosti zneužili obchodnú spoločnosť obžalovaného na krytie množstva ďalších skutkov spáchaných ďalšími členmi organizovanej skupiny. V čase spáchania činu, teda v roku 2007 a 2008, výška uplatnených nadmerných odpočtov v korunách presahovala viac ako 6 miliónov Sk. Získaním predmetného dôkazu správca dane odstránil rozpory v predchádzajúcich výpovediach svedka A. E.. A. E. sa k trestnému činu priznal, za čo je právoplatne odsúdený. Predmetným dôkazom sa potvrdil

skutkový stav zistený správcom dane t. j., že neprišlo k dodaniu služby deklarovaným dodávateľom FABER - PLUS, s.r.o. v zmysle sporných faktúr.

67. K námietke žalobcu týkajúcej sa ignorovania ospravedlnenej neúčasti ich spoločnosti na prerokovaní výsledkov dokazovania žalovaný uviedol totožné dôvody, ako sú uvedené v jeho žalobou napadnutom rozhodnutí.

68. K námietke žalobcu týkajúcej sa nesprístupnenia celého uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4To/77/2019-4875 zo dňa 18. 09. 2019 žalovaný rovnako zopakoval skutkové zistenia obsiahnuté v jeho rozhodnutí, ktoré súd nepovažuje za potrebné opakovať.

69. Na záver zdôraznil, že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie za účelom preverenia oprávnenosti uplatnenia výdavkov z predmetných došlých faktúr od deklarovaného priameho dodávateľa FABER-PLUS, s.r.o. Správca dane vychádzal z predložených dokladov k daňovej kontrole, z dokladov, dôkazov a informácií získaných ústnym pojednávaním, miestnym zisťovaním, vlastnou činnosťou. Správca dane rozsiahlym preverovaním s poukazom na § 24 ods. 2 zákona daňového poriadku zistil, že k dodaniu služieb nedošlo tak, ako je to uvedené na sporných faktúrach vystavených v mene spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. Uplatnenie výdavkov je viazané na splnenie všetkých podmienok stanovených zákonom o dani z príjmov. Nesplnenie čo i len jednej z nich nie je možné odpustiť, keďže zákon to neustanovuje. Z kontrolných zistení vyplynulo, že obchodné transakcie deklarované daňovým subjektom sa neuskutočnili tak, ako je to uvedené na sporných faktúrach.

VI. Posúdenie podstatných skutkových zistení a právne argumenty

70. Krajský súd v Nitre ako súd vecne a miestne príslušný, viazaný rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (ust. § 134 ods. 1, 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“), vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 06. 04. 2021, ako i konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu (bez nariadenia pojednávania, pričom nezistil žiadne iné dôvody na nariadenie pojednávania v zmysle § 107 ods. 1 SSP) a dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná, a preto ju podľa ust. § 190 SSP rozsudkom zamietol.

71. Podľa § 2 ods. 1, 2 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, (ďalej len SSP), v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 134 ods. 1 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak nie je ďalej ustanovené inak.

Podľa § 177 ods. 1 SSP, správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

72. Podľa § 2, písm. a), b), c), f), h), i), j) zák. č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 12. 2008 (teda v kontrolovanom zdaňovacom období), na účely tohto zákona sa rozumie

a) daňovníkom fyzická osoba alebo právnická osoba,

b) predmetom dane príjem (výnos) z činnosti daňovníka a z nakladania s majetkom daňovníka okrem osobitne vymedzeného predmetu dane podľa § 12,

- c) príjmom peňažné plnenie a nepeňažné plnenie dosiahnuté aj zámenou, ocenené cenami bežne používanými v mieste a v čase plnenia alebo spotreby, a to podľa druhu, kvality, prípadne miery opotrebenia predmetného plnenia, ak tento zákon neustanovuje inak; za nepeňažné plnenie fyzickej osoby, ktorá účtuje v sústave jednoduchého účtovníctva alebo vedie evidenciu podľa § 6 ods. 10 alebo 11, sa považuje aj prijatie zmenky ako platobného prostriedku, ktorou dlžník uhradil pohľadávku veriteľovi, ktorý je fyzickou osobou,
- f) predmetom dane daňovníka s neobmedzenou daňovou povinnosťou príjem (výnos) plynúci zo zdrojov na území Slovenskej republiky a zo zdrojov v zahraničí,
- h) zdaniteľným príjmom príjem, ktorý je predmetom dane a nie je oslobodený od dane podľa tohto zákona ani medzinárodnej zmluvy,
- i) daňovým výdavkom výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaúčtovaný v účtovníctve 1) daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11, ak tento zákon neustanovuje inak,
- j) základom dane rozdiel, o ktorý zdaniteľné príjmy prevyšujú daňové výdavky (§ 19) pri rešpektovaní vecnej a časovej súvislosti zdaniteľných príjmov a daňových výdavkov v príslušnom zdaňovacom období, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 1, písm. a), b), ods. 2 vyššie citovaného zákona, pri zisťovaní základu dane alebo daňovej straty sa vychádza

- a) u daňovníka účtujúceho v sústave jednoduchého účtovníctva 1) alebo u daňovníka, ktorý vedie evidenciu podľa § 6 ods. 10 alebo ods. 11, z rozdielu medzi príjmami a výdavkami,
- b) u daňovníka účtujúceho v sústave podvojného účtovníctva 1) z výsledku hospodárenia, Výsledok hospodárenia alebo rozdiel medzi príjmami a výdavkami podľa odseku 1 pri zisťovaní základu dane sa
  - a) zvýši o sumy, ktoré nemožno podľa tohto zákona zahrnúť do daňových výdavkov alebo ktoré boli do daňových výdavkov zahrnuté v nesprávnej výške,
  - b) zvýši o sumy, ktoré nie sú súčasťou výsledku hospodárenia, ale podľa tohto zákona sú zahrňované do základu dane,
  - c) zníži o sumy, ktoré sú súčasťou výsledku hospodárenia, ale podľa tohto zákona sa nezahrnú do základu dane.

Podľa § 21 ods. 1 vyššie citovaného zákona, daňovými výdavkami nie sú výdavky (náklady), ktoré nesúvisia so zdaniteľným príjmom, aj keď tieto výdavky (náklady) daňovník účtoval, 1) výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané, a ďalej a – k.

73. Podľa § 3 ods. 1, 2, 3 zák. č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.12.2019, teda i v čase vydanie rozhodnutia žalovaného, pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

Podľa § 24 ods. 1, 2, 3, 4 vyššie citovaného zákona, daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov, 2)
  - b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane pri správe daní,
  - c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.
- Správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.
- Správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 46 ods. 5 vyššie citovaného zákona, ak vzniknú pochybnosti o správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným daňovým subjektom alebo o pravdivosti údajov v nich uvedených, oznámi správca dane tieto pochybnosti kontrolovanému daňovému subjektu a vyzve ho, aby sa k nim vyjadril, najmä aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvetlil a nepravdivé údaje opravil alebo pravdivosť údajov riadne preukázal.

Podľa § 74 ods. 4 vyššie citovaného zákona, odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

74. Úlohou súdu bolo posúdiť správnosť postupu a právnych záverov daňových orgánov pri rozhodovaní o určení rozdielu dane z príjmov právnickej osoby (žalobcu) za zdaňovacie obdobie roku 2008 v sume 36.951,83 eur pri daňovej kontrole vykonanej u žalobcu za zdaňovacie obdobie roku 2008 a zistiť, či daňové orgány pri rozhodovaní v danej veci dodržali základné zásady daňového konania a vychádzali zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu pri vyslovení záveru o dôvodnosti vyrubenia rozdielu dane z príjmov právnickej osoby pri uplatnenom - daňovom výdavku (nákladov) z faktúr od deklarovaných dodávateľov žalobcu spoločností FABER-PLUS, s.r.o.

75. Dôležitou činnosťou v rámci výkonu správy daní je daňové konanie vykonávané podľa zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ustanovenia tohto procesného zákona vymedzili základné zásady daňového konania, podľa ktorých správca dane postupuje v daňovom konaní. Zásada zákonnosti určuje, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb, ktoré sú zúčastnené v daňovom konaní. Základným aktom daňového konania je daňová kontrola a na daňové účely sa ňou rozumie podrobné preskúmanie účtovných prípadov a všetkých dokladov potrebných na určenie daňovej povinnosti z hľadiska ich hodnovernosti, úplnosti a správnosti. Dôkazné bremeno je však na strane daňového subjektu. Pri daňovej kontrole správca dane vždy vychádza zo zisteného skutkového stavu veci.

76. Medzi účastníkmi konania bolo spornou otázkou, či výdavky žalobcu v sume 194.483,37 eur, ktoré zaúčtoval do nákladov od deklarovaného dodávateľa FABER-PLUS, s.r.o. a to za stavebné práce mali byť uznané za daňové výdavky, pričom podľa názoru správcu dane ich vynaloženie na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmu žalobca nepreukázal relevantnými dôkazmi preukazujúcimi, že uvedené náklady spĺňajú základnú charakteristiku daňového výdavku podľa § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov.

77. Správny súd po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že správca dane a žalovaný sa ustanoveniami zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov dôsledne riadili. Podľa správneho súdu nárok daňovníka (žalobcu) na uznanie uplatnených výdavkov viaže zákon na splnenie podmienky, že musí ísť o výdavok na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, teda musí ísť o výdavok dostatočne preukázaný. Bezpodmienečné splnenie týchto podmienok zakladá nárok daňovníka (žalobcu) na uznanie uplatnených výdavkov. Zákonodarca požaduje, aby daňovník preukázal existenciu podmienok, ktoré sú pre uplatnenie tohto nároku zákonom stanovené. Uvedené kritériá musia daňovníci vždy brať v úvahu, a to pri každom konkrétnom výdavku, pretože len v prípade, ak je splnená podmienka vecnosti výdavkov vo vzťahu k podnikaniu a súčasne i podmienka preukázateľnosti výdavkov a ich zaúčtovania, potom sa výdavky uznajú za daňový výdavok, ak zákon neustanovuje inak, s poukazom na § 19 ods. 2 až 5, § 20, § 21 zákona o dani z príjmov. S poukazom na označenie predmetu plnenia na faktúrach uvedených vyššie, bolo i podľa názoru súdu potrebné vykonať dokazovanie, ktoré správca dane v potrebnom rozsahu i vykonal, a to

vyžiadanim listinných dokladov, výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu, deklarovaneho dodávateľa a navrhnutých svedkov.

78. V zdaňovacom období 2008 kontrolovaný daňový subjekt zaúčtoval na základe faktúr č. 08/09/30/01 zo dňa 30.9.2008 na sumu 834.702,- Sk, č. 08/09/30/02 zo dňa 30.09.2008 na sumu 828.950,- Sk, č. 08/09/30/03 zo dňa 30.09.2008 na sumu 969.199,96 Sk, č. 08/10/21/01 zo dňa 21.10.2008 na sumu 246.840,- Sk, č. 08/10/28/01 zo dňa 28.10.2008 na sumu 455.158,-0 Sk, č. 08/10/31/01 zo dňa 31.10.2008 na sumu 1.371.105,- Sk, č. 08/11/27/01 zo dňa 27.11.2008 na sumu 181.813,- Sk, č. 08/11/27/02 zo dňa 27.11.2008 na sumu 869.917,50 Sk, a č. 08/11/27/03 zo dňa 27.11.2008 na sumu 101 321,- Sk, všetky od dodávateľa FABER- PLUS, s.r.o., do daňových výdavkov sumu 5.859.006,- Sk. Uskutočnenie reálneho plnenia na základe preverovaných faktúr a zaúčtovanie príslušných obchodných prípadov do výnosov sa nedá overiť v účtovnej evidencii spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o., pretože táto nebola správcovi dane predložená, žiadne výnosy neboli priznané, pretože daňové priznanie na daň z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie 2008 táto spoločnosť nepodala. Na základe týchto zistení správca dane konštatoval, že suma 5.859.006,- Sk bola do daňových výdavkov žalobcu zahrnutá neoprávnene a zároveň bol zo strany žalobcu porušený § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o dani z príjmov“), keďže vynaloženie uvedených výdavkov na daňové účely nebolo dostatočne preukázané, preto vyššie uvedenú sumu neuznal v daňových výdavkoch roka 2008.

79. Podľa zistení správcu dane v priebehu kontroly dane z príjmov za rok 2008 v spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. nebolo možné preveriť zaúčtovanie a uskutočnenie obchodných prípadov od spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. pre žalobcu. B. B., bývalá konateľka spoločnosti PETAX, s.r.o. (od 26. 06. 2008 do 29. 11. 2011 FABER-PLUS, s.r.o.) sa vyjadrila, že účtovná evidenciu bola odovzdaná novému konateľovi spoločnosti PETAX, s.r.o. a v čase vystavenia preverovaných faktúr už nebola konateľkou spoločnosti PETAX, s.r.o.. A. B., bývalý konateľ spoločnosti PETAX, s.r.o. (od 26. 06. 2008 do 29. 11. 2011 FABER-PLUS, s.r.o.) sa vyjadril, že účtovnú evidenciu odovzdal novému konateľovi spoločnosti PETAX, s.r.o. a v čase vystavenia preverovaných faktúr už nebol konateľom spoločnosti PETAX, s.r.o. A. E., ktorý bol konateľom spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. od 26.06.2008 do 11.11.2008 pri prvej svojej výpovedi potvrdil, že spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. pre žalobcu poskytla práce uvedené na preverovaných faktúrach, všetky práce dodával prostredníctvom subdodávateľov, účtovné prípady boli zaúčtované do výnosov, DPH bola priznaná a odvedená. Meno účtovníčky, ktorá viedla účtovníctvo si nepamätal, všetky doklady spoločnosti boli odovzdané novému spoločníkovi a zároveň konateľovi v novembri 2008 pri predaji jeho podielu, platby prebehli cez banku. Konateľ, ktorému mal pán A. E. v novembri 2008 odovzdať všetky doklady spoločnosti bol C. D., ktorého miestne príslušný správca dane nemohol vypočítať z dôvodu, že podľa oznámenia registra obyvateľov zomrel dňa XX. XX. XXXX.

80. Vo vyrubovacom konaní, správca dane vypočul svedkov, ktorých navrhol žalobca, a to K. N. B., K. L. M., F. G., I. G. a C. H.. Svedkovia uviedli, že práce mohla/príp. vykonala spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o., avšak uvedenú informáciu mali len sprostredkovane od konateľa žalobcu. Konateľa spoločnosti FABER-PLUS s.r.o. nepoznali a žiadnym spôsobom nepreverovali, či skutočne práce boli vykonané touto spoločnosťou. Aj samotný konateľ žalobcu K. G. J. uviedol, že s A. E. na stavbách nebol, nebol dôvod ho kontaktovať, keďže práce prebiehali k ich spokojnosti. Stavebné práce sa od subdodávateľov nepreberali písomne, nevyhotovovali sa protokoly. Stavbyvedúci žalobcu fyzicky preberal prevedené práce od subdodávateľa, za ktorého bol väčšinou prítomný vedúci pracovnej skupiny. Stavbyvedúcimi, resp. stavebný dozor na stavbách v roku 2008 (K. N. B., K. L. M., F. G. a I. G.) nepotvrdili, že stavebné práce vykonávané na predmetných stavbách v roku 2008 skutočne zrealizovala spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o., názov spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. len z počutia nejakej inej osoby, nepreverovali si skutočnosť a nemajú vedomosť o tom, či stavebné práce skutočne vykonávala spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o.

81. Svedok A. E. bol správcom dane viackrát vypočutý, v roku 2012 prehlásil, že stavebné práce na základe správcom dane predložených faktúr spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. poskytla žalobcovi. Pri ďalšom výsluchu dňa 24. 09. 2013 svedok odmietol vypovedať z dôvodu možného spôsobenia nebezpečenstva trestného stíhania jeho osoby. Dňa 19. 12. 2013 svedok uviedol, že na dokladoch, ktoré mu správca dane dal k nahliadnutiu (faktúry, zmluvy o dielo a spoluprácu, súpisy vykonaných prác - podľa dožiadania Daňového úradu Nitra)) nie je jeho podpis, s uvedenými dokladmi neprišiel v minulosti do styku, ani uvedené doklady nevystavil. Svedok bol následne vypočutý za prítomnosti konateľa

žalobcu dňa 06. 02. 2014, kedy svedok opäť odmietol vypovedať z dôvodu možného spôsobenia nebezpečenstva trestného stíhania jeho osoby. Dňa 07. 03. 2014 miestne príslušný správca dane - Daňový úrad Košice vykonal ústne pojednávanie so svedkom A. E., kedy sa vyjadril, že finančné obnosy z tohto účtu za spoločnosť FABER-PLUS, s.r.o. nevyberal ani, nevkladal. Kto tak konal v jeho mene je predmetom vyšetrovania OČTK, nikomu nedal dispozičné právo nakladať s predmetným účtom. Svedok A. E. bol vypočutý opäť dňa 27. 11. 2014, kedy uviedol, že nevystavoval faktúry a nepodpisoval zmluvy, ktoré mu správca dane dal k nahliadnutiu, v mene spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. nedojednával žiadne obchody, konateľ spoločnosti S.F.H., s.r.o. K. G. J. nepozná. Napokon bol dňa 10. 07. 2019 správcom dane vypočutý svedok A. E. (za prítomnosti konateľa žalobcu i splnomocneného zástupcu žalobcu), kedy potvrdil, že bol konateľom spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o. 4 mesiace, neriešil žiadny obchod v tejto firme, vôbec nevedel, čo sa v nej deje. Konateľa žalobcu nepoznal, nevedel, akým spôsobom boli vykonané práce pre žalobcu, ani to, či v roku 2008 spoločnosť FABER - PLUS, s.r.o. mala vlastných zamestnancov. Bol konateľom tejto spoločnosti len na papieri. Sporné faktúry nepodpisoval, pečiatku nemal. Poskytol svoje meno a je odsúdený za neodvedenie dane a poistného, rozsudok zatiaľ nie je právoplatný, nakoľko sa prokurátor odvolal. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že na uvedenom ústnom pojednávaní dňa 10. 07. 2019 bol prítomný i konateľ žalobcu a jeho splnomocnený zástupca, ktorí využili svoje právo a svedkovi položili otázky, pričom k jeho odpovediam sa už ďalej nevyjadrili.

82. Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca bol podaním zo dňa 21. 08. 2019 oboznámený s úkonmi vykonanými vo vyrubovacom konaní a zároveň bol vyzumený, že dňa 08. 09. 2019 bude prerokovaný priebeh a výsledky dokazovania s tým, že pokiaľ mu termín nevyhovuje, do 8 dní odo dňa doručenia oboznámenia je potrebné sa so správcom dane skontaktovať pre účely dohodnutia iného termínu. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 19. 09. 2019 je zrejmé, že splnomocnený zástupca žalobcu bol oboznámený s výsledkami dokazovania vo vyrubovacom konaní, pričom zo zápisnice vyplýva, že sa splnomocnený zástupca žalobcu sa k jednotlivým dôkazom aj vyjadril. Vzhľadom na to, že rozhodnutie správcu dane zo dňa 01. 10. 2019 bolo zrušené žalovaným rozhodnutím zo dňa 02. 04. 2020, pokúsil sa správca dane vykonať konfrontáciu konateľa žalobcu so svedkom A. E.. Konateľ žalobcu sa opakovane z uvedeného úkonu ospravedlnil z dôvodu svojho vážneho zdravotného zákroku, ktorý mal absolvovať v Českej republike. A. E. následne poskytol správcovi dane uznesenie č. k. 4To/77/2019-4875 zo dňa 18. 09. 2019, vydané Krajským súdom v Košiciach v trestnej veci obžalovaného A. E. a spol., z ktorého vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 31. 01. 2019, sp. zn. 10Tk/1/2017 bol obžalovaný A. E. uznaný vinným pokračovacím zločinom nedovedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. a/ , ods. 4 Trestného zákona. Po získaní uvedeného dôkazu bol opakovane predvolaný konateľ žalobcu a svedok A. E., konateľ žalobcu sa znovu ospravedlnil a uviedol, že hoci je zastúpený právnym zástupcom, trvá na svojej osobnej účasti pri výsluchu svedka A. E. a žiadal zmeniť termín výsluchu na január 2021. Správca dane podaním zo dňa 09. 11. 2020 oboznámil splnomocneného zástupcu žalobcu s doplneným dokazovaním. Následne na žiadosť konateľa žalobcu mu správca dane zaslal fotokópiu uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18. 09. 2019 (strany 1, 9 -17).

83. S poukazom na vyššie uvedené dôkazy, správca dane vyvodil záver, že tieto nepotvrdzujú dôvodnosť vystavenia faktúr uvedených vyššie pre žalobcu ako odberateľa, predmetom ktorých malo byť dodanie služby – stavebných, pomocných a zemných prác v roku 2008. Samotné faktúry a ani samotné dodanie služieb fakturovaných predmetnými faktúrami uvedenými vyššie nie sú sami o sebe dôkazom o tom, že fakturované služby boli žalobcovi dodané dodávateľom uvedeným na faktúrach. Výsledkom preverenia správcom dane bolo zistenie, že reálne dodanie fakturovaných služieb práve od deklarovaného dodávateľa spoločnosti FABER – PLUS, s.r.o. nebolo vierohodne preukázané, naopak, za tejto dôkaznej situácie bolo vyvrátené, že stavebné práce boli dodané spoločnosťou FABER – PLUS, s.r.o. Nie všetky skutočnosti, z ktorých správca dane pri svojom rozhodovaní vychádzal a uvádzal v rozhodnutí, majú rovnakú preukaznú silu, pričom niektoré podklady a dôkazy možno označiť ako kľúčové a niektoré spĺňajú podpornú funkciu. Podľa názoru správneho súdu je ale podstatné zistenie, že všetky zhromaždené podklady a dôkazy predstavujú presvedčivý a vnútorne nerozporný, konzistentný dôkaz, dostatočne relevantný pre rozhodnutie správcu dane a žalovaného v predmetnej veci.

84. Žalobca v podanej správnej žalobe neuviedol žiadny relevantný dôvod, ktorý by preukazoval, že skutkové a právne posúdenie veci žalovaným bolo urobené v rozpore s obsahom hodnotených listín, výpovedí osôb, resp. s obsahom na vec sa vzťahujúceho administratívneho spisu, alebo v rozpore so zásadami logického uvažovania. Tvrdenia i názory žalobcu, ktoré neboli podložené relevantnými dôkazmi, podkladmi a argumentami, tak predstavujú len vyjadrenia jeho nesúhlasu so

závermi žalovaného a s vyhodnotením žalobcom predložených i správcom dane zadovážených resp. vykonaných dôkazov, čo nepostačuje na to, aby správny súd mohol dospieť k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím správcu dane sú nezákonné. Výpovede osôb, ktoré navrhol žalobca a ktorí boli vypočutí správcom dane, podľa názoru správneho súdu nemali charakter dôkazu, pretože ich obsah vzhľadom na postavenie takýchto „svedkov“ mali len charakter tvrdení, resp. vyhlásení, ktoré bolo potrebné preukázať.

85. Tvrdenia osôb vystupujúcich v mene žalobcu (jeho zamestnanci) , resp. obchodných partnerov, ktoré sa mali podieľať na vzniku výdavkov žalobcu v súlade s predloženými účtovnými dokladmi, ale tiež v súlade so záujmami žalobcu, ako aj v súlade so záujmami svojimi, za rozhodujúce potvrdzujúce dôkazy nemožno považovať. Za svedka vo všeobecnosti (v materiálnom zmysle) nemôže byť považovaná osoba, ktorá bola priamo zainteresovaná v preverovaných skutočnostiach (ako ich aktér) a ktorá tak vypovedá o svojom vlastnom postupe (obhajuje ho). Najmä konateľ žalobcu a konatelia, resp. bývalí konatelia deklarovaných obchodných partnerov, neboli teda tretími osobami vypovedajúcimi o informáciách, ktoré získali o postupe alebo konaní iného (inak povedané o tom čo videli a počuli), t. j. nemožno ich výpovediam v skutočnosti pripisovať význam a váhu svedeckej výpovede v rámci dokazovania, ale skôr význam procesnej obrany, ktorú je taktiež potrebné náležite vyhodnotiť, čo správca dane i žalovaný aj urobili. Obdobne sa tento prístup vzťahuje na listinné doklady predložené žalobcom, obsahujúce verifikovateľné skutočnosti. Preto ich nemožno považovať za dôkazy preukazujúce dodanie služieb žalobcovi, ale len za podklady spĺňajúce formálne zákonné predpoklady a listinnú súčasť tvrdení žalobcu. Tvrdenia žalobcu samé o sebe nepredstavujú dôkazy o tvrdených skutočnostiach, a preto je ich možné považovať len za vyhlásenia, bez možnosti overenia. To platí i svedkoch - pracovníkoch, ktorí boli vypočutí na návrh žalobcu, z výpovedí ktorých vyplynulo, že vykonali u žalobcu práce a pracovali tam ľudia, ktorí mohli byť zamestnanci spoločnosti FABER-PLUS, s.r.o., ale uvedenú skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázali.

86. Žalobca ako daňový subjekt bol priamo účastný na dvojstranných obchodných vzťahoch so svojim dodávateľom, ktorých dostatočné preukázanie bol teda spôsobilý zaistiť, nakoľko ako podnikateľský subjekt, ktorý bol daňovníkom podľa Zákona o dani z príjmov povinným platiť daň z príjmov právnických osôb, vedel, resp. mal vedieť, v akom rozsahu je potrebné vznik daňového výdavku na účely zníženia základu dane preukázať. Je súčasťou bežnej podnikateľskej obozretnosti, aby si daňový subjekt, ktorý si v budúcnosti mieni uvedeným spôsobom znižovať základ dane z príjmu právnických osôb na základe určitých nákladov, zabezpečil dostatok podkladov (t. j. nielen faktúr, objednávok, súpis vykonaných prác, dokladov o úhrade, resp. iných dokladov obsahujúcich formálne náležitosti, bez možnosti ich verifikovania) slúžiacich na osvedčenie, že vznik týchto nákladov (dodanie tovaru alebo služby) bol založený na reálnom základe tak, ako to vyplýva z existujúcich účtovných a iných dokladov, ktoré predloží. Je možné preto konštatovať, že žalobca tejto otázke nevenoval náležitú pozornosť a nepristupoval k nej s odbornou starostlivosťou úmernou vnímanému riziku pri realizácii dodávok - prác. Žalovaný ani správca dane tak nepreniesli zodpovednosť alebo ťarchu dokazovania z dodávateľskej spoločnosti na žalobcu, samotný žalobca predložil na preukázanie splnenia podmienok pre vznik daňového výdavku doklady týkajúce sa vykonania deklarovaných služieb deklarovaným dodávateľom, pričom údaje v nich uvedené sa ani preverovaním vykonaným správcom dane nepodarilo preukázať. Dopĺňujúco možno v tejto súvislosti poukázať na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžf/14/2016, podľa ktorého „fakt, že dodávateľská spoločnosť či iné subjekty v obchodnom reťazci, vrátane účtovníctva a iných dokladov, sa dostali do rúk nekontaktných osôb, pôsobí teraz na ťarchu žalobcu, aj keď ho priamo nezavinil“. Skutočnosť, že účtovné doklady dodávateľskej spoločnosti žalobcu sa počas daňovej kontroly ani počas vyrubovacieho konania nepodarilo zabezpečiť, stávajú túto spoločnosť do postavenia obdobného nekontaktné spoločnosti, a to aj vo vzťahu k zisteniam správcu dane týkajúcich sa uvedených spoločností (nekontaktnosť, neexistencia účtovných dokladov, formálne sídlo spoločnosti, zmena konateľov a pod.).

87. Z napadnutého rozhodnutia (i z rozhodnutia správcu dane) vyplýva, ktoré skutočnosti správca dane zistil, aj akým spôsobom ich vyhodnotil. Ak zo žalobných bodov správnej žaloby (v tej časti, v ktorej boli aspoň čiastočne konkrétne formulované) vyplýva, že podľa žalobcu daňová kontrola a následné vyrubovacie konanie neboli (podľa žalobcu) správcom dane vykonané v rozsahu nevyhnutne potrebnom na dosiahnutie ich účelu, resp. že správca dane i žalovaný hodnotili podklady predložené žalobcom vrátane výsledkov preverovania jednostranne a v neprospech žalobcu, nesprávne alebo nedostatočne, resp. sa s námietkami žalobcu dôsledne nevyšporiadali, že správca dane i žalovaný konali v rozpore

so základnými zásadami správy daní a nedbali na zachovanie práv a právom chránených záujmov žalobcu, takéto námietky sú len vyjadrením nesúhlasu s hodnotením správcu dane i žalovaného a samé o sebe nemôžu spôsobovať nezákonnosť napadnutých rozhodnutí. Uvedené platí aj vo vzťahu k námietke nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Vo vzťahu k zásade voľného hodnotenia dôkazov k dôvodnosti žalobnej námietky nepostačuje, ak žalobca s hodnotením dôkazov nesúhlasí, resp. vykonané dôkazy hodnotí sám inak bez toho, aby uviedol, v čom je hodnotenie jednotlivého vykonaného dôkazu, resp. hodnotenie dôkazov v ich súhrne, v rozpore so zákonom, resp. v rozpore so zásadami logického uvažovania.

88. Rovnako, len jednostranné závery, hodnotenia a konštatovania žalobcu samé o sebe nezákonnosť napadnutého rozhodnutia neosvedčujú. Samotný fakt, že závery, na ktorých bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného (i rozhodnutie správcu dane) založené, nie sú v súlade s názormi žalobcu, nepreukazuje ich nezákonnosť. Bez vyjadrenia jasného stanoviska k súvisu týchto námietok so zákonnosťou napadnutého rozhodnutia, to znamená k otázke, v čom konkrétne sa žalovaný, resp. správca dane mýli (pri hodnotení dôkazov a právnom posúdení veci) a z akých dôvodov, pokiaľ rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozhodnutí, vo svojej podstate nie sú tieto námietky ničím iným len vyjadrením vlastného názoru, resp. všeobecného nesúhlasu s hodnotením žalovaného. Vyjadrenie nesúhlasu, resp. tvrdenia bez špecifikácie právneho významu jednotlivých námietok vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy nemôže zakladať nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Chýbajú tak žalobné body správnej žaloby, ktoré by obsahovali zrozumiteľnú argumentáciu, v čom sa žalovaný mýlil, ak rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozhodnutí, čo za žalobcu správny súd nemohol urobiť, nakoľko nie je oprávnený žalobné body dopĺňať, konkretizovať ich a ani rozhodovať na základe domnienok z obsahu správnej žaloby (§ 134 ods. 1 SSP).

89. Vo vzťahu k vyhodnoteniu jednotlivých výpovedí svedkov správny súd uvádza, že pokiaľ žalobca neunesie dôkazné bremeno a nepreukáže splnenie podmienok pre uznanie výdavkov ako daňových výdavkov v zmysle Zákona o dani z príjmov objektívnymi dôkazmi, potom na preukázanie splnenia týchto podmienok nepostačuje len výpoveď samotného žalobcu alebo výpovede svedkov, najmä pokiaľ tieto neobsahujú žiadne konkrétne skutočnosti a nie sú doložené objektívnymi verifikovateľnými listinnými dôkazmi. Pokiaľ žalovaný konštatoval, že žalobca nepreukázal dodanie služby- stavebných prác subjektom uvedeným na faktúrach ako dodávateľ, a žalobca tvrdí opak, správny súd považoval takéto tvrdenia žalobcu len za vyjadrenie nesúhlasu s hodnotením predložených dôkazov správcom dane i žalovaným, ktoré vyhodnotenie považuje správny súd za súladné s ich obsahom aj so zásadami logického uvažovania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplývajú úvahy, na ktorých sú založené závery, ktorým sa žalovaný riadil pri posúdení preskúmvanej veci.

90. Žalovaný a ani správca dane v administratívnom konaní nespochybňovali, že služby fakturované faktúrami uvedenými vyššie, boli žalobcovi dodané. Na základe vykonaného dokazovania však dôvodne konštatovali, že nebolo preukázané poskytnutie fakturovaného plnenia žalobcovi práve spoločnosťou FABER-PLUS, s.r.o., a teda nebola preukázaná dôvodnosť uplatnenia daňových výdavkov (nákladov) na základe uvedených faktúr. Zistenia daňových orgánov, resp. ich konštatovania v rozhodnutiach si podľa názoru správneho súdu neodporujú a ani nevykazujú znaky arbitrárnosti, ako to tvrdí žalobca v žalobe. Konštatovanie, že dodanie plnenia žalobcovi zo strany dodávateľa deklarovaného na predmetných faktúrach nebolo preukázané, ešte neznamená, že toto plnenie nemohlo byť žalobcovi poskytnuté iným subjektom ako dodávateľom, ale nie je úlohou správcu dane v rámci daňovej kontroly tohto dodávateľa vyhľadávať. Z ust. § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže uplatniť výdavok (náklad) ako daňový výdavok (náklad), pričom základnou podmienkou je, aby išlo o služby, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym dodávateľom. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatneného daňového výdavku (nákladu) bolo vychádzať nielen z formálnej stránky daňového dokladu (faktúry) predloženého žalobcom, ale aj zistiť, či tento doklad i po materiálnej stránke je odrazom skutočností, ktoré deklaruje, teda okrem iného i to, či tam uvedené plnenie dodal tam uvedený dodávateľ. Nie je však jeho povinnosťou zisťovať, od ktorého iného dodávateľa žalobca plnenie (službu) v skutočnosti prevzal, alebo akým spôsobom ju získal, pokiaľ skutkové zistenia správcu dane získané vykonaným dokazovaním nepreukazujú tvrdenie žalobcu o tom, že predmetné plnenie mu dodala ním uvádzaná spoločnosť. V prípade, ak si žalobca uplatňuje daňové výdavky (náklady) v zmysle § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov, je potrebné, aby preukázal splnenie podmienok, ktoré sú pre uplatnenie tohto nároku ustanovené zákonom.

91. K povinnosti unesenia dôkazného bremena na strane žalobcu správny súd uvádza, že ustanovenie § 24 ods. 1 daňového poriadku upravuje povinnosť daňového subjektu preukazovať skutočnosti uvedené v § 24 ods. 1 písm. a), b), c), pričom správca dane nie je povinný vyzývať daňovníka alebo označovať dôkazy, ktoré má daňový subjekt predložiť. Splnenie podmienok na úpravu základu dane z príjmov jeho znížením o daňové výdavky preukazuje daňovník, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané, čo zreteľne vyplýva z platnej právnej úpravy, podľa ktorej sa daňovým výdavkom rozumie výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom na tento účel zaúčtovaný v účtovníctve alebo evidencii daňovníka (§ 2 písm. i/ zákona č. 595/2003 Z. z.). Daňovými výdavkami naopak nie sú výdavky (náklady), ktorých vynaloženie na daňové účely nie je dostatočne preukázané (§ 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z.). Možno tak súhlasiť so záverom žalovaného, že na to, aby mohol byť výdavok uznateľný za daňový výdavok, musí byť splnená podmienka preukázateľnosti stanovená v § 2 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z.

92. Pokiaľ daňovník v daňovom priznaní znížil základ dane z príjmov o daňové výdavky, z princípu preukázateľnosti podľa § 2 písm. i) v nadväznosti na § 19, § 21 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z. z. vyplýva, že musí mať vždy k dispozícii dôkazy o tom, že zákonné podmienky boli splnené a právo na takúto úpravu základu dane vzniklo. Dôkazné bremeno sa presúva na správca dane až vtedy, ak bolo daňovníkom preukázané, že daňové výdavky daňovníka preukázateľne vznikli a to tak, ako ich vznik deklaruje daňovník, a teda nie je sporná deklarovaná existencia nákladu vynaloženého daňovníkom na dosiahnutie, zabezpečenie alebo udržanie zdaniteľných príjmov.

93. V prejednáwanej veci nebolo v administratívnom konaní preukázané poskytnutie služieb zo strany dodávateľa deklarovaného na predmetných faktúrach, ktoré faktúry žalobcovi vystavil, teda spoločnosť FABER –PLUS, s.r.o. Spoločnosť nepredložila správcovi dane žiadne doklady a konateľa spoločnosti A. E. potom, čo mu hrozilo trestné stíhanie odmietol vypovedať a po jeho ukončení potvrdil, že bol len „biely kôň“ v tejto spoločnosti, pričom poprel dodanie služieb žalobcovi. Urobil tak dokonca v prítomnosti konateľa žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu a odpovedal i na ich otázky. Nie je preto zrejmé, z akých dôvodov sa žalobca domáha vykonania konfrontácie so svedkom, ak táto v podstate mohla prebehnúť pri výsluchu svedka A. E., kedy sa konateľ žalobcu mohol vyjadriť k výpovedi svedka, čo ale neurobil. Spochybňovanie dôkazu – uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo strany žalobcu len preto, že mu boli zaslané tie strany rozhodnutia, ktoré sa týkali trestnej činnosti A. E., považuje súd za účelové. Uvedené uznesenie, i keď z neho nie je celkom stotožnený skutok tým, že by sa hovorilo konkrétne o faktúrach pre spoločnosť žalobcu, ale len všeobecne o tom, že obžalovaný A. E. a spol. „nemali predstavu o tom, o aké obchody a obnos peňazí sa jedná, že sa stali súčasťou organizovanej štruktúry s cieľom finančného zisku ...žial, ako klasicky zneužitie biele kone boli len kolieskom mechanizmu s odmenou na prežité“ .. je len dôkazom toho, že výpoveď svedka A. E., keď poprel spoluprácu a dodanie služieb žalobcovi je možné považovať za dôveryhodnú.

94. Pokiaľ ide o rozloženie a prenesenie dôkazného bremena, ktoré žalobca namieta, správny súd zdôrazňuje, že v daňovom konaní platí zásada, podľa ktorej daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov ním vedených, avšak nie je možné od daňového subjektu požadovať preukázanie skutočností, na ktorých sa sám nepodieľal. Daňový subjekt vyčerpá vlastné dôkazné bremeno, ak disponuje existenciou materiálneho plnenia, má tomu zodpovedajúcu faktúru a prílohy s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny dodaných služieb (tovarov) od určitého dodávateľa. Dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia leží predovšetkým na daňovom subjekte. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži len na následnú verifikáciu daňovníkom tvrdých skutočností a dokladov, ktoré predložil. To znamená, že je dôkaznou povinnosťou žalobcu ako daňovníka nepochybne preukázať, že výdavky, ktorých vynaloženie deklaroval v daňovom priznaní k dani z príjmov právnickej osoby zodpovedá skutočnosti a ak svoje tvrdenia nepreukáže, nemôže byť deklarovaný výdavok uznaný za výdavok daňový. Žalobca sa mylí, keď tvrdí, že svoje dôkazné bremeno zvládol tým, že predložil faktúry, objednávky, doklady o úhradách a tým svoje dôkazné bremeno vyčerpá, pretože uvedené tvrdenie nemá oporu v § 24 daňového poriadku. Pokiaľ si daňovník (žalobca) uplatňuje daňové výdavky, musí mať vždy k dispozícii dôkazy o tom, že išlo o jeho výdavky spojené s udržaním alebo dosahovaním

príjmov. Žalobca sa mylí aj v tvrdení, že bolo povinnosťou orgánov správy daní preukázať, že skutočnosti deklarované žalobcom predloženými dokladmi/dôkazmi nie sú pravdivé, pretože toto tvrdenie nemá oporu v § 24 daňového poriadku. Orgány správy daní nemajú povinnosť preukazovať/dokazovať opak skutočností deklarovaných daňovníkom, príp. zisťovať reálneho dodávateľa služieb. Majú povinnosť viesť dokazovanie za účelom čo najúplnejšieho zistenia skutočností nevyhnutných pre účely správy daní a ich úlohou v zmysle § 24 ods. 2 a § 3 ods. 2 daňového poriadku je správne určenie a vyrubenie dane. Za tým účelom preverujú skutočnosti deklarované daňovým subjektom a ak dospejú k pochybnostiam o správnosti, úplnosti alebo vierohodnosti evidencií a záznamov, ktoré je daňový subjekt povinný viesť, majú povinnosť označiť zistené skutočnosti, ktoré k ich pochybnostiam viedli, oboznámiť s nimi daňový subjekt (žalobcu) a umožniť mu, aby sa k nim vyjadril. Spochybnením žalobcom deklarovaných skutočností na základe relevantných dôvodov je dôkazné bremeno správcu dane (žalovaného) v daňovom konaní vyčerpané a je opäť na daňovom subjekte, aby predložením ďalších dôkazov alebo vysvetlení rozptýlil pochybnosti orgánov správy daní a obhájil správnosť, úplnosť a vierohodnosť deklarovaných skutočností. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca bol oboznámený s pochybnosťami správcu dane vo vzťahu k uplatneným výdavkom za dodané práce a poskytol žalobcovi možnosť, aby ich uplatnenie obhájil a objasnil, akým spôsobom mu boli práce poskytnuté.

95. K prenosu dôkazného bremena z daňového subjektu, ktorý si uplatňuje právo na odpočítanie dane z pridanej hodnoty, na správcu dane, tak ako to konštatoval Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3SŽf/1/2011, na ktoré poukazoval žalobca, dochádza totiž až v prípade vyčerpania vlastného dôkazného bremena daňovým subjektom. Vo veci, v ktorej bolo vydané uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 3SŽf/1/2011) k vyčerpaniu vlastného dôkazného bremena daňovým subjektom došlo tým, že daňový subjekt preukázal, že tovar deklarovaný na faktúre skutočne nadobudol, a to práve od osoby uvedenej na faktúre, avšak správca dane to spochybnil v dôsledku skutočností, ktoré nastali u dodávateľa a jeho subdodávateľov. V administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané rozhodnutie žalovaného, ktoré správny súd preskúmava v tomto súdnom konaní, však nejde o taký prípad, kedy by žalobca ako daňový subjekt vyčerpal svoje vlastné dôkazné bremeno, pričom to, v čom spočívalo neunesenie dôkazného bremena žalobcu, správny súd uviedol už vyššie, vrátane rozsahu, v akom dôkazné bremeno žalobcu zaťažovalo.

96. Žalobca v podanej žalobe namietal nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov, nesprávne hodnotenie dôkazov a neprímerane prenesené dôkazné bremeno na žalobcu v rozhodnutiach finančných orgánov. Namietal i tú skutočnosť, že správca dane neakceptoval jeho žiadosť o tom, že trvá na svojej osobnej účasti na oboznámení s výsledkami vykonaného dokazovania a výsluchu svedka A. E.. Súd sa ani s touto námietkou žalobu nestotožnil, nakoľko správca dane ani žalovaný nespochybnili dodanie služieb - stavebných prác žalobcovi, ale spochybnili, resp. nebolo v rámci vykonaného dokazovania preukázané, že tieto práce dodal dodávateľ uvedený na predložených faktúrach. Pokiaľ ide o námietku, že správca dane napriek žiadosti konateľa žalobcu neakceptoval jeho návrh na odloženie oboznámenia do doby, kedy bude konateľ žalobcu schopný z dôvodu jeho zdravotného stavu môcť sa zúčastniť osobne oboznámene, túto považoval za nedôvodnú. Žalobca mal v konaní splnomocneného zástupcu, ktorý sa bežne zúčastňoval jednotlivých úkonov a vyjadroval sa k zisteným skutočnostiam, preto nebol dôvod, aby sa tak neudialo v čase, kedy sa pre vážny zdravotný stav konateľ žalobcu nemohol zúčastniť osobne oboznámenia. Pokiaľ ide o jeho osobnú účasť pri výsluchu svedka A. E., súd zdôrazňuje, že konateľ žalobcu bol prítomný pri jeho výsluchu, a využil možnosť položiť mu otázky, preto nie je zrejmé, z akých dôvodov trval na svojej účasti pri výsluchu svedka, ak dokonca výpoveď svedka bola medzičasom preukázaná v trestnom konaní, v ktorom bol aj odsúdený.

97. Žalobná námietka nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí rovnako nebola dôvodná. Žalobca predovšetkým túto námietku v žalobe nekonkretizoval, len všeobecne uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné, nakoľko orgány verejnej správy vlastnú dôkaznú núdzu pričítali žalobcovi ako neunesenie jeho dôkazného bremena. Správny súd v zmysle SSP nie je oprávnený za žalobcu dôvody nezákonnosti vyhľadávať, ani konkretizovať. Rozhodnutie orgánu verejnej správy môže byť nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. Správny súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6SŽf/1/2009, v ktorom sa zaoberal otázkou nepreskúmateľnosti administratívneho rozhodnutia, pričom dospel k nasledovnému záveru: „Za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť možno podľa názoru Najvyššieho súdu SR považovať také rozhodnutie správneho orgánu, z ktorého výroku nemožno zistiť, ako vlastne správny orgán vo veci

rozhodol, prípadne výrok, ktorého je vnútorne rozporuplný. Pod pojem spadajú prípady, keď sa nedá rozoznať, čo je výrok, čo odôvodnenie, kto je účastníkom konania a kto bol rozhodnutím zviazaný. Medzi ďalšie dôvody nezrozumiteľnosti rozhodnutia správneho orgánu patrí rozpornosť výroku s odôvodnením, absencia právnych záverov, vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností, ako i ich nejednoznačnosť"..... „Nedostatok dôvodov znamená jednak absolútny nedostatok odôvodnenia, ale i to, že v rozhodnutí absentujú skutočnosti, ktoré viedli správny orgán k rozhodnutiu. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku dôvodov skutkových zistení, o ktoré sa opierajú rozhodovacie dôvody. Za takéto vady možno považovať prípady, keď je rozhodnutie založené na skutočnostiach v konaní nezisťovaných, prípadne na dôkazoch získaných v rozpore so zákonom alebo prípady, keď nie je zrejmé, či nejaké dôkazy boli v konaní vykonané". Preskúmané rozhodnutie takýmito vadami netrpí. Správny súd má za to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného obsahuje zákonom stanovené náležitosti. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa uvádza, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie vykonaného dokazovania a použitie právnych predpisov, podľa ktorých žalovaný rozhodoval a preto je v súlade s § 63 ods. 5 daňového poriadku. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, ako sa vyrovnal s odvolacími námietkami žalobcu a skutočnosť, že žalobca s takýmto hodnotením žalovaného nesúhlasí, nespôsobuje samo o sebe jeho nezákonnosť (z dôvodu nezrozumiteľnosti alebo nedostatku dôvodov). Pre úplnosť správny súd uvádza, že ani prípadné čiastkové nedostatky odôvodnenia rozhodnutí orgánov verejnej správy nespôsobujú ich nezákonnosť, pokiaľ nemajú vplyv na zrozumiteľnosť rozhodnutia ako celku.

98. K námietke žalobcu, že žalovaný a správca dane vydali rozhodnutie v rozpore s právnym názorom súdu v rozsudku NS SR sp. zn. 1Sžf/91/2016 zo dňa 19. 06. 2018 súd dáva do pozornosti, že súdna prax posledných rokov sa zjednotila v názore vyplývajúcom z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžfk/57/2019 zo dňa 15. 10. 2020, z ktorého vyplýva, že... „kasačný súd poukazuje na aktuálnu judikatúru, vzťahujúcu sa na daň z príjmov, aplikovateľnú na predmetnú vec: „Základným kritériom pre uznanie výdavkov v zmysle uvedených zákonných ustanovení sú tri podmienky, ktoré musia byť splnené súčasne, a to podmienka vecnosti (výdavky musia byť vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov, tzn., že musí byť súvislosť medzi zdaniteľným príjmom a konkrétnym výdavkom), podmienka preukázateľnosti (daňovník musí viesť preukázať, že výdavok skutočne vznikol) a podmienka zaúčtovania (preukázateľný výdavok musí byť zaúčtovaný), na ktoré kritériá musia daňovníci vždy pamätať, a to pri každom konkrétnom výdavku, len ak je splnená podmienka vecnosti výdavkov vo vzťahu k podnikaniu a súčasne i podmienka preukázateľnosti výdavkov a ich zaúčtovania, potom sa výdavky uznajú za daňový výdavok, ak zákon neustanovuje inak, s poukazom na § 19 ods. 2 - 5, § 20, § 21 zákona č. 595/2003 Z. z. Pre splnenie zákonných podmienok pre uznanie daňového výdavku a následné určenie správnej výšky základu dane z príjmov nepostačuje, ak daňovník deklaruje prijatie dodávky tovaru alebo služby len preukázaním daňového dokladu - faktúry s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia na jednej strane jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia a na druhej strane je potrebné, aby bolo preukázané, že k prijatiu tovaru deklarovaneho v daňovom doklade reálne aj došlo, a to v rámci dojednaných dodávok tovarov jednotlivými dodávateľmi. Pokiaľ nie sú splnené tieto hmotnoprávne podmienky, nie je možné konštatovať, že daňový subjekt preukázal rozhodujúce skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane z príjmov.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/45/2015 z 26.01.2017).....Daňový výdavok musí byť dostatočne preukázaný, čo znamená, že žalobca musí uniesť dôkazné bremeno a preukázať vecnú súvislosť úhrady za tovary a služby s dosiahnutím, zabezpečením a udržaním príjmov a tiež skutočnosť, že tovar bol reálne dodaný a služby boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Sžf 60/2015 z 28. februára 2017).“

99. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, súd dospel k záveru, že správca dane konal v súčinnosti so žalobcom a pri výkone daňovej kontroly postupoval v súlade s § 44 až § 47 daňového poriadku a dokazovanie vo veci viedol podľa § 24 ods. 2, 3, 4 daňového poriadku. K argumentácii žalobcu obsiahnutej v podanej žalobe považuje súd za potrebné uviesť, že žalovaný ako aj správny orgán prvého stupňa sa ňou v daňovom konaní dostatočne a zrozumiteľne vysporiadali.

100. Súd je toho názoru, že žalovaný riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou

správneho orgánu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu, že v zmysle konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok zo dňa 21. 01. 2009 vo veci veci Q. F. proti N., rozsudok zo dňa 19. 04. 1994 vo veci Van de Hurk proti Holandsku) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. vo veciach vedených pod sp. zn. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, zn. III. ÚS 260/06) nie je potrebné, aby bola daná podrobná odpoveď na každú vznesenú námietku, ale je vždy potrebné podľa povahy veci reagovať v odôvodnení rozhodnutia na zásadnú a relevantnú námietku. Žalovaný pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia takto postupoval a jeho žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok tohto rozhodnutia zakladá, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi námietkami žalobcu a nemožno hovoriť o jeho svojvôli pri rozhodovaní. Taktiež i po hmotnoprávnej stránke vysvetlil podstatu podmienok uplatnenia daňového nákladu podľa ust. § 2 písm. i) zák. č. 575/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov, pričom postupoval v súlade s ustálenou judikatúrou.

101. S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že správca dane postupoval správne a v zmysle zákona, keď žalobcovi rozhodnutím zo dňa 17. 12. 2020 vyrubil rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2008 v sume 36.951,83 eur. Správne postupoval i žalovaný, keď rozhodnutie správcu dane zo dňa 17. 12. 2020 potvrdil podľa ust. § 74 ods. 4 zák. č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a to rozhodnutím zo dňa 06. 04. 2021. Z obsahu preloženého administratívneho spisu vyplýva, že daňové orgány zistili skutkový stav správne a v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo možné na jeho základe v zmysle zákona rozhodnúť.

102. Skutkový stav zistený správcou dane a žalovaným je dostatočný, vychádza nielen z daňových dokladov predložených daňovým subjektom, ale predovšetkým zo zistení, že týmto dokladom absentuje materiálny podklad. Žalobca mal možnosť vyjadriť sa ku všetkým zisteniam správcu dane a zaujať k nim stanovisko, čo aj využíval, od počiatku daňovej kontroly bol súčinný, zúčastňoval sa výsluchu svedkov a mal tak možnosť klásť im otázky. Súd nezistil ani žiadne procesné pochybenia daňových orgánov, ku ktorým by musel prihliadať.

103. Vzhľadom na vyššie uvedené potom súd námietky žalobcu v podanej žalobe, týkajúce sa nedostatočného zistenia skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia, neprimeraného zaťaženia žalobcu dôkazným bremenom, nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre jeho nezrozumiteľnosť, považoval za nedôvodné, lebo súd dospel k záveru, že žalovaný riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci.

104. Preskúmaním žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného v intenciách podanej žaloby správny súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju rozsudkom zamietol podľa ust. § 190 SSP.

105. O trovách konania správny súd rozhodol tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech (súd žalobu zamietol), nepriznal náhradu trov konania, a to s poukazom na ust. § 168 SSP vychádzajúc z toho, že žalovaný v zásade nemá právo na náhradu trov konania a túto mu možno priznať len vo výnimočných prípadoch. O takýto prípad sa v predmetnej veci nejednalo a zo súdneho spisu ani nevyplýva, že by žalovanému v súvislosti s týmto súdnym konaním trovy konania vznikli.

106. Súd takto rozhodol v pomere hlasov 3:0, a to s poukazom na ust. § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu správneho súdu nie je prípustný opravný prostriedok, ak tento zákon neustanovuje inak. (ust. § 133 ods. 2 SSP).

Proti každému právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu je prípustná kasačná sťažnosť, ak zákon neustanovuje inak (ust. § 439 ods. 1, 2, 3 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v ust. § 440 ods. 1, 2 SSP. V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti.

Kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu subjektu oprávnenému na jej podanie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na podanie kasačnej sťažnosti je 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu v prípadoch uvedených v § 145 ods. 2 SSP. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh), pričom sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) a v prípade, ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.